

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till
ändring av mervärdesskattelagen**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås ändringar i mervärdesskattelagen till följd av Europeiska gemenskapens direktiv som gäller återbetalning av mervärdesskatt som ingår i förvärgjorda i Finland av näringsidkare som är etablerade i andra medlemsstater i Europeiska unionen. För att försnabba och förenkla det nuvarande återbäringsystemet har man genom direktivet skapat ett nytt förfarande som baserar sig på en elektronisk kontaktpunkt.

Direktivet om förfarande vid återbärning av mervärdesskatter till skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapens territorium har inte ändrats. I Finland har man tillämpat samma återbäringsförfarande på alla skattskyldiga oberoende av etableringsplats. Det nya återbäringsystemet och införandet av en elektronisk kontaktpunkt föreslås inte gälla företag som är etablerade utanför gemenskapen, men bestämmelserna i mervärdesskatte-

lagen om återbärning till dem föreslås i övrigt ändrade så att de motsvarar de föreslagna bestämmelserna om förfarandet vid återbärning till företag som är etablerade inom gemenskapens territorium.

Samtidigt föreslås vissa smärre ändringar i mervärdesskattelagens bestämmelser om utländska företags rätt till skatteåterbärning.

Det föreslås ytterligare att mervärdesskattelagen ändras så att villkoren för skattefrihet för försäljning av varor och tjänster för luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik justeras så att de bättre motsvarar bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet.

Lagen avses träda i kraft den 1 januari 2010.

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2010 och avses bli behandlad i samband med den.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÄGE	4
2.1 EG-lagstiftning.....	4
2.2 Lagstiftning i Finland.....	6
3 PROPOSITIONENS MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN.....	7
3.1 Systemet med skatteåterbäring till utlänningar	7
3.2 Andra ändringar	9
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	9
4.1 Skatteåterbäringssystemet för utlänningar	9
4.2 Andra ändringar	10
5 BEREDNINGEN AV PROPOSITIONEN	10
6 SAMBAND MED INTERNATIONELLA ÖVERENSKOMMELSER OCH FÖRPLIKTELSE	
7 SAMBAND MED ANDRA PROPOSITIONEN	10
DETALJMOTIVERING	10
1 LAGFÖRSLAG	10
9 kap. Import av varor	11
12 kap. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga	12
15 kap. Skatteåterbäring till vissa utländska näringsidkare	14
15 a kap. Ansökan om återbäring till andra medlemsstater	20
16 kap. Skattemyndigheter	21
2 NÄRMARE BESTÄMMELSER OCH FÖRESKRIFTER	21
3 IKRAFTTRÄDANDE	22
LAGFÖRSLAG	22
om ändring av mervärdesskattelagen	22
BILAGA	28
PARALLELLTEXT	28
om ändring av mervärdesskattelagen	28

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

I Europeiska gemenskapens mervärdesskattesystem är utgångspunkten den att de mervärdesskatter som ingår i den skattskyldiges produktionsinsatser för skattepliktig verksamhet är avdragbara oberoende av i vilken medlemsstat förvärvet har skett. Om förvärvet har skett i en medlemsstat där företaget inte bedriver näringsverksamhet har avdragsrätten förverkligats genom ett återbäringsförfarande. I rådets åttonde direktiv av den 6 december 1979 om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter — regler för återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldig som inte är etablerade inom landets territorium 79/1072/EEG, nedan *åttonde mervärdesskattedirektivet*, finns bestämmelser om återbärning av mervärdesskatt som ingår i förvärv till mervärdesskattepliktiga i andra medlemsstater.

Förenklandet av de mervärdesskattepliktigas skyldigheter är ett viktigt utvecklingsobjekt i kommissionens mervärdesskattestrategi. Kommissionen anser att det gällande åttonde mervärdesskattedirektivets system för återbärning av mervärdesskatt är så tungrott att uppskattningsvis 53,5 procent av stora företag på grund av detta vid något tillfälle har låtit bli att ansöka om sådan återbärning som de skulle vara berättigade till.

Kommissionen lämnade 1998 ett förslag till direktiv (KOM (1998) 377), vars syfte bland annat var att ersätta återbäringsförfarandet enligt det åttonde momsdirektivet med ett avdrag som skulle göras från den skattskyldiges skatt i det egna hemlandet och i enlighet med denna medlemsstats lagstiftning. Men rådet kunde inte enas om förslaget och kommissionen drog tillbaka det.

Kommissionen gav den 29 oktober 2004 tre författningsförslag (KOM (2004) 728 slutligt) om förenklningar, vilkas huvudsakliga syfte var att göra det lättare för skattskyldiga att följa mervärdesskattebestämmelserna i de stater där de idkar verksamhet eller gör förvärv utan att vara etablerade där. Ett av förslagen gick ut på att ersätta det åttonde

momsdirektivet med ett nytt direktiv som skulle innebära att man upprättade ett elektroniskt system med en enda kontaktpunkt i syfte att förenkla det gällande återbetalningssystemet.

Samtidigt gavs ett förslag till rådets förordning om ändring av förordningen (EG) nr 1798/2003, bland annat till den del den gäller ibruktagande av administrativa samarbetsarrangemang i anslutning till förfarandet med återbetalning av mervärdesskatt. För att kunna skapa ett förfarande med en enda kontaktpunkt för återbärningar var det nödvändigt att upprätta ett elektroniskt system för utbyte av information mellan skatteförvaltningarna.

Den 12 februari 2008 godkände rådet ett direktiv om återbetalningsförfarandet: rådets direktiv 2008/9/EG om fastställande av närmare regler för återbetalning enligt direktiv 2006/112/EG av mervärdesskatt till beskattningsbara personer som inte är etablerade i den återbetalande medlemsstaten men i en annan medlemsstat, nedan *återbäringsdirektivet*. Samma dag godkändes rådets förordning (EG) nr 143/2008 om ändring av förordning (EG) nr 1798/2003 i fråga om införande av arrangemang för administrativt samarbete och informationsutbyte vad gäller bestämmelserna i fråga om platsen för tillhandahållande av tjänster, de särskilda ordningarna och förfarandet för återbetalning av mervärdesskatt, nedan *ändringsförordningen* om administrativt samarbete.

I rådets trettonde direktiv 86/560/EEG föreskrivs om harmonisering av medlemsstaternas lagstiftning om omsättningsskatter — regler om återbetalning av mervärdesskatt till skattskyldiga personer som inte är etablerade inom gemenskapens territorium, nedan *trettonde momsdirektivet*. Den ändring som nu godkänts i EU gäller inte detta direktiv.

Åttonde momsdirektivet och trettonde momsdirektivet har givits för att komplettera de grundläggande bestämmelserna om momsåterbärning till utlänningar i det sjätte momsdirektivet 77/388/EEG (nedan *sjätte momsdirektivet*) om förenhetligande av medlemsstaternas moms lagstiftning — ett gemensamt system för mervärdesskatt. Det

sjätte momsdirektivet har senare ersatts med direktivet 2006/112/EEG, nedan *momsdirektivet* som i materiellt hänseende motsvarar direktivet om ett gemensamt system för mervärdesskatt. I anslutning till återbäringsdirektivet ändrades också dessa grundläggande bestämmelser i momsdirektivet genom rådets direktiv 2008/8/EEG med avseende på platsen för tillhandahållande av tjänster.

Ikraftsättandet av återbäringsdirektivet kräver att Finlands mervärdesskattelagstiftning ändras. Det finns skäl att samtidigt justera också andra bestämmelser som gäller återbäring av mervärdesskatt till utlänningar.

2 Nuläge

2.1 EG-lagstiftning

Enligt mervärdesskattedirektivets artikel 168 har den skattskyldige rätt att från den skatt som i en medlemsstat ska betalas för utförda affärstransaktioner avdra skatter som har betalats för varor och tjänster i samband med förvärv av dem, gemenskapsinterna förvärv eller import. Enligt artikel 169 gäller avdragsrätten dessutom vissa varor eller tjänster som har förvärvats för skattefria transaktioner. Sådana affärstransaktioner är för det första transaktioner som utförs utanför förvärvsmedlemsstaten, om de skulle ha medfört rätt till avdrag om de hade genomförts i medlemsstaten. Avdragsrätten gäller dessutom i direktivet uppräknade transaktioner i anslutning till gemenskapsinterna förvärv, import och export om dessa är undantagna skatteplikt samt varor och tjänster som förvärvats för finansieringstjänster som säljs utanför gemenskapen. Avdraget får göras till den del som de förvärvade varorna och tjänsterna används för affärstransaktioner som berättigar till avdrag.

Enligt artikel 170 i momsdirektivet har skattskyldiga som inte är etablerade i den medlemsstat där de köper varor eller tjänster eller importerar varor som belastats med mervärdesskatt rätt till återbetalning av den erlagda mervärdesskatten i den mån varorna och tjänsterna används för i artikel 169 avsedda affärstransaktioner eller sådana transaktioner för vilka mervärdesskatten endast ska betalas av förvärvaren. När den skatt-

skyldige är etablerad i en annan medlemsstat betalas återbäring enligt artikel 171 med tillämpning av de detaljbestämmelser som ingår i åttonde momsdirektivet. Återbärning till skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapens territorium betalas enligt trettonde momsdirektivet.

Enligt momsdirektivet ska skattskyldiga vid tillämpning av åttonde och trettonde momsdirektivet anses vara skattskyldiga som inte är etablerade i gemenskapen också när de i en medlemsstat utför endast affärstransaktioner för vilka mottagaren är skyldig att betala skatt.

Enligt momsdirektivet tillämpas inte återbäringsdirektiven på överlåtelse av varor som i enlighet med artikel 138 om gemenskapsinterna förvärv är undantagna från skatteplikt eller skulle kunna undantas från skatteplikt om förvärvaren eller någon annan för dennes räkning sänder eller transporterar på detta sätt överlåtna varor. Detta innebär alltså att för varor som sålts till en annan medlemsstat och som köparen har transporterat till en annan medlemsstat och för vilka skatt har betalats inte beviljas någon återbäring till köparen om köpet enligt lag kunde ha behandlats som från skatteplikt undantaget gemenskapsförvärv. Syftet med bestämmelsen är att säkerställa att momsåterbärning inte söks två gånger: först av gemenskapsförsäljaren via ändringsansökan och därefter av köparen via återbäringsansökan.

I artikel 2 i åttonde momsdirektivet föreskrivs det att varje medlemsstat, under de förutsättningar som framgår av direktivet, till varje skattskyldig som inte är etablerad inom dess territorium men som är etablerad i en annan medlemsstat ska återbetala all mervärdesskatt som debiterats avseende tjänster eller varor som används för transaktioner som avses i artikel 169.a och b i momsdirektivet eller för transaktioner för vilka mottagaren ensam är skattskyldig.

Enligt åttonde momsdirektivet bestäms rätten till återbäring enligt artikel 167—173 och 176—177 i momsdirektivet sådana de tillämpas i medlemsstater som betalar återbäring. Villkoren för avdragsrätt bestäms därigenom med stöd av lagstiftningen i den medlemsstat där varorna och tjänsterna har förvärvats. EG-domstolen har i sina avgöran-

den C-302/93 och C-136/99 tolkat åttonde momsdirektivet så att en näringsidkare kan få återbäring endast till den del som han har förvärvat varor eller tjänster för skattepliktigt verksamhet i etableringsmedlemsstaten. Enligt domstolen bedöms sålunda affärstransaktioner som berättigar till avdrag dels mot bakgrunden av etableringsmedlemsstatens, dels förvärvsmedlemsstatens lagstiftning. Begränsningarna i avdragsrätten bestäms uteslutande utifrån lagstiftningen i den återbärande medlemsstaten.

Med skattskyldiga som inte är etablerade inom en stats territorium avses skattskyldiga som bedriver ekonomisk verksamhet men som under den period en ansökan om återbäring avser inte i det ifrågavarande landet för sin ekonomiska verksamhet har haft säte eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförts eller för sin personliga del hemort eller boningsort. En ytterligare förutsättning är att den skattskyldige inte under samma tidsperiod har tillhandahållits en enda vara eller tjänst i det ifrågavarande landet med undantag för vissa transporter och till dem anslutna tjänster som är undantagna skatt samt sådana tjänster för vilka den som tar emot tjänsten är uteslutande skattskyldig.

Enligt åttonde momsdirektivet ska den skattskyldige för att få återbäring göra en ansökan enligt den mall som framgår av direktivets bilaga till återbäringsmedlemsstatens behöriga myndighet och till ansökan foga fakturor eller importdokument i original. Sökanden ska påvisa sin etableringsstat genom ett intyg av vilket det framgår att sökanden är momspliktig i den ifrågavarande medlemsstaten. Sökanden ska dessutom skriftligt intyga att han inte har tillhandahållit andra än ovan nämnda affärstransaktioner i återbäringsstaten under den period som ansökan avser samt förbinda sig att återbetala varje belopp som har utbetalats felaktigt. Medlemsstaterna får inte ålägga sökanden ytterligare förpliktelser än skyldigheten att i vissa fall lämna uppgifter som behövs för att avgöra ansökan om återbäring.

I direktivet föreskrivs dessutom bland annat om vilken period ansökan ska avse, inom vilken tid ansökan ska göras och om minimibeloppet för återbäring.

Återbäringsmyndigheten ska stämpla varje faktura eller importdokument för att förhindra att de används för ytterligare ansökan och den ska återlämna handlingen inom en månad. Beslut med anledning av ansökan om återbäring ska meddelas inom sex månader från den dag då ansökan lämnats till den behöriga myndigheten. Inom denna frist ska återbetalning göras, på sökandens begäran antingen i en återbetalande medlemsstaten eller i etableringsmedlemsstaten.

Om en återbetalning har erhållits på bedrägligt eller annars otillåtet sätt ska återbäringsmyndigheten genast vidta åtgärder för att återkräva de felaktiga utbetalda beloppen samt eventuella straffavgifter med iakttagande av den återbetalande medlemsstatens lagstiftning.

Enligt trettonde momsdirektivet ska varje medlemsstat på de villkor som bestäms i direktivet till skattskyldiga som inte är etablerade inom gemenskapens territorium återbetala mervärdesskatt som ingår i förvärv eller importer som utförts inom landets territorium förutsatt att varorna eller tjänsterna används för affärstransaktioner som avses i artikel 169.a och b i momsdirektivet eller för transaktioner för vilka endast mottagaren är betalningsskyldig.

Medlemsstaterna kan som villkor för återbäring uppställa motsvarande fördelar i anslutning till mervärdesskatten som beviljas av tredje land.

Vid tillämpningen av trettonde momsdirektivet bestäms rätten till återbäring enligt artikel 167—173 och 176—177 i momsdirektivet i den form som de tillämpas i den återbetalande medlemsstaten. Medlemsstaterna kan dock föreskriva att vissa kostnader lämnas utanför tillämpningsområdet. De kan också uppställa ytterligare villkor.

Återbetalning får inte beviljas på förmånligare villkor än de som tillämpas på skattskyldiga inom gemenskapen.

Återbäring beviljas på ansökan av den skattskyldige. Medlemsstaterna ska fastställa detaljer om ansökningarna, så som återbäringsperiodens längd och minimibeloppet för återbäring. Medlemsstaterna ska också föreskriva om vad som krävs för att man ska kunna bedöma om en ansökan är befogad samt för att förhindra bedrägeri. Det ska i

synnerhet föreskrivas om skyldigheten att bevisa att sökanden bedriver ekonomisk verksamhet. Sökanden måste intyga att han inte under ansökningsperioden har utfört affärstransaktioner i den återbetalade medlemsstaten som inte uppfyller villkoren för återbäring.

2.2 Lagstiftning i Finland

Med stöd av den grundläggande bestämmelse som ingår i 102 § i mervärdesskattelagen (1501/1993) får den skattskyldige från den skatt som ska betalas dra av skatt som ingår i förvärv som gjorts för affärsverksamhet som idkas i Finland.

Också skatt som ingår i förvärv som gjorts för i Finland bedriven skattefri utrikeshandel och vissa andra skattefria transaktioner får dras av. I mervärdesskattelagens 131 § ingår bestämmelser om rätt till återbäring för försäljning inom ramen för denna s.k. nollskattetsats. De skatter som ska återbäras uppges genom skattedeklaration i normalt beskattningsförfarande. Den återbäringsrätt om vilken föreskrivs i lagens 131 § gäller i princip också förvärv som gjorts av ett företag som i Finland bedriver skattepliktig eller skattefri verksamhet när det gäller företagets försäljningar i utlandet, i det fall att försäljningen hade medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 § om verksamheten hade bedrivits i Finland.

Enligt 132 § i mervärdesskattelagen har en utlänning inte rätt att få återbäring enligt 131 eller 131 a §, om han har rätt till återbäring enligt 122 §. Bestämmelsen behövs för att förhindra dubbel återbäringsrätt för förvärv som gjorts för verksamhet som bedrivs utomlands.

I mervärdesskattelagens 122 § och i de kompletterande 123, 125 och 126 § föreskrivs om återbäringsrätt för utländska näringsidkare som inte är skattskyldiga för i Finland bedriven försäljning. I 15 kap. föreskrivs om återbäringsförfarandet. Bestämmelserna om rätten till återbäring och förfarandet har utformats så att de motsvarar det sjätte momsdirektivet (numera momsdirektivet) samt bestämmelser i det åttonde och det trettonde momsdirektivet.

Samma bestämmelser i mervärdesskattelagen gäller såväl företag som är etablerade i andra medlemsstater som företag som är etablerade utanför gemenskapens territorium. När det gäller företag som etablerat sig utanför EG har det således inte uppställts några speciella krav och deras rätt till återbäring har inte knutits till det villkoret att företagens etableringsstater har motsvarande återbäringsystem.

Enligt 122 § i mervärdesskattelagen har en utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten.

Rätten till återbäring gäller för det första förvärv i anslutning till verksamhet som utlänningen bedriver i Finland och där köparen är skattskyldig eller där köparen är finska staten. Rätt till återbäring uppkommer för det andra för förvärv som har samband med utlänningens utomlands bedrivna verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 §, om verksamheten hade bedrivits i Finland. Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av 10 kap. om utlänningen hade varit skattskyldig för sin verksamhet. Rätten till återbäring är alltså lika omfattande som finländska skattskyldiga företags avdragsrätt.

Av 10 § framgår att med utlänning avses en näringsidkare som har sin hemort utomlands. Begreppet fast driftställe definieras i 11 §.

I lagens 126 § fastställs minimibeloppet för den skatt som återbärs. Om den skatt som ska återbäras stannar under detta belopp avslås ansökan.

Enligt 150 § ska återbäring ansökas skriftligen hos Nylands skatteverk. Ansökan om återbäring ska göras på finska eller svenska på en blankett som fastställts av skattestyrelsen. Till ansökan ska fogas fakturan eller motsvarande handling i original som säljaren utfärdat eller förtullningsbeslutet i original jämte därtill hörande handlingar. Till ansökan ska dessutom fogas ett högst ett år gammalt intyg som skattemyndigheten i sökandens hemland har utfärdat över arten av den rörelse som sökanden driver.

Skattestyrelsen har med stöd av bemyndigandet i lagens 151 § förordnat om uppgifter som ska lämnas i utländsk näringsidkares ansökan om återbäring av mervärdesskatt samt om handlingar som ska fogas till ansökan (1098/2001).

På återbäring betalas ingen ränta. Om skatt har återburits till ett för stort belopp på grund av att sökanden har lämnat felaktiga eller bristfälliga uppgifter ska sökanden förordnas betala det överbetalda beloppet. Det överbetalda beloppet kan också återkrävas till förhöjt belopp. På det belopp som återkrävs påförs ett skattetillägg.

3 Propositionens målsättning och de viktigaste förslagen

3.1 Systemet med skatteåterbäring till utlänningar

Det främsta syftet med propositionen är att genomföra återbäringsförfarandedirektivet. Detta kräver ändringar i mervärdesskattelagen. Samtidigt görs också andra ändringar i mervärdesskattelagens bestämmelser om återbäring av mervärdesskatt till utlänningar.

Syftet med återbäringsförfarandedirektivet är främst att förenkla och för snabba återbäringsförfarandet till näringsidkare som är etablerade inom gemenskapens territorium. Målet är också att det ska bli enklare för medlemsstaternas skatteförvaltningar att handlägga ansökningar om återbäring.

Under årens lopp har det på det åttonde momsdirektivet baserade och illa fungerande återbäringsförfarandet orsakat såväl näringsidkare som medlemsstaternas förvaltning betydande problem. Ett stort antal företag har låtit bli att ansöka om sådan återbäring som de skulle ha haft rätt till enbart för att återbäringsförfarandet är så besvärligt.

Återbäringsförfarandedirektivet innebär att förfarandet härefter i regel sker på elektronisk väg. Tanken är att kommunikationen mellan de skattskyldiga och skattemyndigheterna och mellan de nationella skattemyndigheterna huvudsakligen ska ske elektroniskt. Detta kommer att underlätta både för sökandena och medlemsstaterna.

För sökandena innebär det en förenkling att de i det nya systemet gör sin återbäringsan-

sökan via en elektronisk webbportal som etableringsmedlemsstatens skatteförvaltning upprätthåller. Den skattskyldige kan alltså utifrån sin egen medlemsstat ansöka om återbäring samtidigt från alla de medlemsstater i vilka han har gjort förvärv men där han inte är etablerad. På samma sätt som förr är det den medlemsstat där förvärvet har gjorts och där den i förvärvet ingående skatten sedan har betalats som handlägger ansökan och betalar återbäringen.

Etableringsmedlemsstatens elektroniska informationssystem kontrollerar sökandes skattskyldighetsstatus och sänder automatiskt ansökningarna vidare till envar återbetalade medlemsstat. Denna statuskontroll som sköts av etableringsmedlemsstaten ersätter det skriftliga intyg med vilket etableringsmedlemsstaten för tillfället bekräftar den skattskyldiges status.

Sökanden behöver inte längre i normalfall till ansökan foga fakturor eller importhandlingar i original utan i ansökan ska endast uppges väsentliga fakta om dessa dokument. Den återbetalande medlemsstaten har dock enligt direktivet rätt att kräva att sökanden på elektronisk väg tillsammans med ansökan om återbäring ska lämna in en kopia av en faktura eller ett importdokument om det skattegrundande beloppet i dessa dokument uppgår till minst 1 000 euro. Om fakturan gäller bränsle är den nedre gränsen 250 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta.

För att bibehålla övervakningsmöjligheterna på samma nivå som för närvarande när det gäller fakturor till större belopp vore det motiverat att åtminstone under en övergångsperiod utnyttja den möjlighet som direktivet ger att kräva att till ansökan fogas en elektronisk kopia av en sådan faktura eller ett sådant tulldokument där det skattegrundande beloppet är minst 1 000 euro.

Det nya direktivet anger i detalj fristerna för när beslut med anledning av en återbäringsansökan ska fattas och inom vilken tid återbäringen ska betalas. För att förbättra de skattskyldigas ställning har medlemsstaterna förpliktats att betala ränta på det återburna beloppet om de inte följer tidsfristerna.

Avsikten har varit att stärka sökandenas rätt att överklaga. I artikel 23.2 i återbäringsförfarandedirektivet ingår det en bestämmel-

se motsvarande bestämmelsen i åttonde momsdirektivet om att sökanden får överklaga beslutet att avslå en återbetalningsansökan hos behöriga myndigheter i den återbetalande medlemsstaten på de villkor och inom de tidsfrister som gäller för överklaganden i fråga om återbetalningsansökningar från personer som är etablerade i denna medlemsstat. I punkten finns dessutom en ny bestämmelse som föreskriver att ifall underlåtelse av den återbetalande medlemsstaten att inom de i detta direktiv fastställda tidsfristerna fatta ett beslut om återbetalningsansökan enligt dess lagstiftning varken betraktas som bifall eller avslag, ska de administrativa eller rättsliga förfaranden som i en sådan situation är tillgängliga för skattskyldiga som är etablerade i denna medlemsstat på motsvarande sätt vara tillgängliga för sökanden. I bestämmelsen sägs vidare att om sådana förfaranden saknas ska underlåtelse att fatta ett beslut om återbetalningsansökan inom den fastställda tidsfristen anses som ett avslag.

I Finland har de utlänningar som ansöker om återbäring tillgång till samma administrativa överklagandemöjligheter som i Finland etablerade skattskyldiga, vilket innebär att överskridningar av de frister som uppställts för ett återbäringsbeslut inte i Finland kommer att tolkas som att ansökan har avslagits.

Genom direktivet om platsen för tillhandahållande av tjänster har man dessutom ändrat momsdirektivets bestämmelser om att åttonde och trettonde återbäringsdirektivet inte tillämpas i situationer där köparen transporterar varorna till en annan medlemsstat och försäljning har befriats eller skulle kunna ha befriats från mervärdesskatt för gemenskapsinterna förvärv. Enligt bestämmelsen i det ändrade momsdirektivet och motsvarande bestämmelser för företag etablerade inom gemenskapens territorium i återbäringsförfarandedirektivet tillämpas ifrågavarande momsdirektiv inte på fakturerade mervärdeskattebelopp när det gäller överlåtelse av sådana varor vilkas försäljning har befriats eller skulle kunna befrias från skatt vid gemenskapsintern försäljning eller sådan exportförsäljning där köparen ordnar transporten. I direktivet konstateras dessutom att momsdirektiven inte tillämpas på sådana mervärdesskattebelopp som enligt lagstiftningen i den åter-

betalande medlemsstaten har fakturerats felaktigt.

I Finlands mervärdesskattelag ingår det inte någon motsvarande specialbestämmelse eftersom det enligt Finlands lag är klart att det inte föreligger rätt till skatteåterbäring i situationer där en skattefri försäljning felaktigt har behandlats och fakturerats som skattepliktig. Inte heller de nya bestämmelserna motiverar att en sådan specialbestämmelse tas in i mervärdesskattelagen.

I Finland har man tillämpat samma återbäringsförfarande på alla skattskyldiga oberoende av etableringsort. Eftersom det nya elektroniska systemet med en kontaktpunkt i enlighet med återbäringsdirektivet endast gäller företag som etablerats inom gemenskapens territorium måste lagen kompletteras med särskilda återbäringsförfarandebestämmelser för företag som är etablerade inom gemenskapen. Det nuvarande pappersbaserade återbäringsystemet skulle i framtiden endast gälla näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapens territorium. Men också detta system borde av administrativa skäl ändras genom nya bestämmelser så att de motsvarar de förslag till bestämmelser som gäller återbäringsförfarandet för EU-företag.

I överensstämmelse med protokoll nr 2 till fördraget om Finlands anslutning till Europeiska unionen (FördrS 102/1994) står landskapet Åland utanför tillämpningsområdet för mervärdesskattebestämmelserna inom Europeiska unionen. Till följd av detta betraktas Åland enligt momsdirektivet vid mervärdesbeskattningen som tredje område och jämföras därför med tredje land, dvs. länder utanför gemenskapen. För närvarande tillämpas inte åttonde utan trettonde momsdirektivet på sådana åländska mervärdesskattepliktiga som inte är etablerade på Finlands övriga territorium. På motsvarande sätt skulle inte heller det nya återbäringsförfarandedirektivet tillämpas på företag som är etablerade endast på Åland. Åländska företag kommer därför även i fortsättningen att ansöka om återbäring från andra medlemsstater med tillämpning av det nuvarande pappersbaserade ansökningsförfarandet.

I princip gäller det nya elektroniska systemet med bara en kontaktpunkt enligt det nya

återbäringsförfarandedirektivet endast förvärv inom EU:s mervärdesskatteområde. I andra medlemsstater etablerade företag borde alltså göra sina till Finland riktade ansökningar om återbäring för förvärv de har gjort på Åland med tillämpning av ett pappersbaserat förfarande som motsvarar det nuvarande förfarandet. Eftersom det för Ålands vidkommande ändå i enlighet med Finlands lagstiftning i regel tillämpas samma mervärdesskattebestämmelser som i Finland i övrigt föreslås det att det nya elektroniska återbäringsssystemet åtminstone tills vidare också skulle tillämpas på förvärv och import som gjorts på Åland. Detta kan även motiveras med att direktivets syfte är att förenkla återbäringsförfarandet. Men sökandenas etableringsmedlemsstater är inte utifrån direktivet skyldiga att ta emot eller vidarebefordra sådana ansökningar och därför är det inte säkert hur förslaget utfaller i praktiken.

Det behövs inga specialbestämmelser om saken i lagen eftersom det i mervärdesskatteagens 1 a § 1 mom. konstateras att med Finland i denna lag avses Finlands mervärdesskatteområde enligt Europeiska gemenskapernas lagstiftning samt landskapet Åland. Inte heller lagen om undantag för landskapet Åland i fråga om mervärdesskatte- och accislagstiftningen (1266/1996) innehåller några avvikelser i detta avseende.

Genom en ändringsförfordning gällande förordningen om administrativt samarbete har till förordningen fogats ett nytt kapitel vilkas bestämmelser hänför sig till det nya återbäringsssystemet med en elektronisk kontaktpunkt och det samarbete detta förutsätter av medlemsstaterna när det gäller elektroniskt utbyte av information. Avsikten är att informationsutbytet ska ske med utnyttjande av medlemsstaternas existerande system för informationsutbyte. Kommissionen ansvarar för de ändringar som den nya kontaktpunkten kräver i det gemensamma systemet för informationsutbyte.

Varje medlemsstat måste bygga upp den egna elektroniska portal som det nya elektroniska kontaktpunktsystemet kräver och se över sitt system för informationsutbyte.

3.2 Andra ändringar

Det föreslås vidare att mervärdesskattelagen ändras så att villkoren för skattefrihet vid försäljning av varor och tjänster till luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik ändras så att de bättre motsvarar bestämmelserna i mervärdesskattedirektivet.

Dessutom föreslås de vissa hänvisningsändringar i 94 § 12 och 14—17 punkten som gäller undantag från skattepliktigheten för import.

4 Propositionens konsekvenser

4.1 Skatteåterbäringsystemet för utlänningar

Eftersom de föreslagna ändringarna närmast gäller återbäringsförfarandet har de inga omedelbara konsekvenser för skatteintäkterna. Bestämmelsen i lagförslagets 123 § om effekterna på återbäringsrätten när det gäller sökandens verksamhet i etableringsmedlemsstaten kommer i viss mån att öka skatteintäkterna. Också förslaget om förhöjning till det dubbla av återbäringsens minimibelopp har denna effekt.

I bruktagandet av det elektroniska återbäringsssystemet med en kontaktpunkt kommer att förenkla återbäringsförfarandet och sänker därför de administrativa kostnaderna för skattskyldiga som söker återbäring och som är etablerade inom gemenskapens territorium.

Det förenklade återbäringsförfarandet kommer sannolikt att leda till att finländska företag i större utsträckning än för närvarande söker om återbäring av mervärdesskatter som ingår i förvärv de har gjort från andra medlemsstater. Reformen förbättrar sålunda företagens finansiella ställning.

Man uppskattar också att antalet ansökningar om återbäring från företag etablerade i andra medlemsstater för förvärv som gjorts i Finland kommer att öka i någon mån, vilket har en liten reducerande effekt på skatteintäkterna. År 2008 lämnade företag etablerade i andra medlemsstater inalles 3780 ansökningar i Finland och utifrån dem återbetalades 23 798 620 euro. Nu beräknas ansökningar öka med uppskattningsvis tio procent.

Ökningarna kommer sannolikt närmast att gälla förvärv till lägre värde, vilket innebär att värdet av återbäringarna beräknas öka mindre än tio procent.

Finlands skatteförvaltning kommer att ha en engångsutgift på uppskattningsvis 2 260 000 euro för att upprätta det elektroniska system som det nya förfarandet för mervärdesskatteåterbäring för företag som är etablerade inom gemenskapens område kräver. Denna kostnad avser åren 2008–2010. De årliga drifts- och underhållskostnaderna för systemet beräknas vara något större än de årliga handläggningskostnaderna för återbäringsansökningarna till Finland från företag etablerade inom gemenskapens territorium och de skattskyldighetsintyg som för närvarande ges i samband med finländska företags ansökningar inom EG:s territorium.

4.2 Andra ändringar

Förslaget till ändring av skattefrihet för försäljning av varor och tjänster till luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik kommer inte att påverka skatteintäkterna eftersom de skattskyldiga hursomhelst med stöd av lag har avdragsrätt för den mervärdesskatt som ska betalas för den typ av försäljning som bestämmelserna avser.

Förslaget att ändra förutsättningarna för den nuvarande skattefria flygrelaterade försäljningen så att den gäller hela företag gör

det lättare att i praktiken tillämpa skattefrihetsprincipen.

5 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Skatteförvaltningen, Ålands landskapsregering, näringslivets viktigaste intresseorganisationer och kommunikationsministeriet, när det gäller försäljningar med anknytning till internationell flygtrafik, har hörts om propositionen.

6 Samband med internationella överenskommelser och förpliktelser

De föreslagna ändringarna baserar sig till största del på Europeiska gemenskapens återbäringsförfarandedirektiv, som har ersatt det åttonde momsdirektivet. Medlemsstaterna ska sätta i kraft den lagstiftning som direktivet förutsätter senast den 1 januari 2010. Vissa av de andra ändringarna baserar sig på mervärdesskattedirektivets bestämmelser.

7 Samband med andra propositionen

Propositionen hänför sig till budgetpropositionen för 2010 och avses bli behandlad i samband med den.

DETALJMOTIVERING

1 Lagförslag

70 §. I gällande 70 § i mervärdesskattelagen föreskrivs om skattefrihet för försäljning av varor i internationell handel. Enligt paragrafens 1 mom. 6 punkten betalas ingen skatt på försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik. Enligt momentets 7 punkt betalas ingen skatt på försäljning av en vara för utrustande av ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller för försäljning ombord på ett sådant fartyg, och försäljning ombord på ett sådant fartyg till den som reser

utomlands, om inte något annat bestäms i 2 mom.

Paragrafens 1 mom. 6 punkten baserar sig på artikel 15.6 i det sjätte momsdirektivet. Bestämmelsen i momentets 7 punkt om skattefrihet för varor som sålts för att utrusta ett luftfartyg baserar sig på artikel 15.7 i direktivet. Sjätte momsdirektivet har omarbetats i det ersättande momsdirektivet. De ovan nämnda bestämmelserna har ersatts med artikel 148.e och f i momsdirektivet. Enligt punkt e i denna artikel ska medlemsstaterna från skatt undanta leverans av varor för bunkring, tankning och proviantering av luftfartyg som används av flygbolag som huvudsakligen bedriver internationell flygtrafik

mot betalning. Efter att ordningen på bestämmelserna har ändrats framgår det klart av dem att även skattefriheten för utrustande av luftfartyg bestäms beroende på om flygbolaget huvudsakligen bedriver yrkesmässig internationell flygtrafik och inte på om luftfartyget i fråga används i internationell trafik. Det finns även en dom från EG-domstolen om detta.

Paragrafens 1 mom. 6 och 7 punkten bör därför ändras så att bestämmelsen i 7 punkten om skattefrihet för bunkring av ett luftfartyg för försäljning slås ihop med gällande 6 punkten och bestämmelsen i nuvarande 7 punkten om skattefrihet vid bunkring av fartyg tas in i en ny punkt 8 i samma paragraf. Motsvarande ändring bör göras i 71 § som reglerar försäljning av tjänster.

Försäljning av tjänster

71 §. I gällande 71 § i mervärdesskattelagen föreskrivs om skattefrihet för försäljning av tjänster i anslutning till internationell handel. Enligt 3 punkten betalas skatt inte på försäljning av en tjänst som tillgodoser ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg till dem som reser utomlands. Enligt 4 punkten betalas skatt inte på uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa eller befraktning av luftfartyg, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik.

Bestämmelsen i paragrafens 3 punkt om skattefrihet för tjänster som säljs för att tillgodose ett direkt behov i samband med fartyg eller luftfartyg baserar sig på artikel 15.9 i sjätte momsdirektivet. Paragrafens 4 punkt baserar sig i sin tur på direktivets artikel 15.6. Sjätte momsdirektivet har omformats och ersatts med momsdirektivet. De ovan nämnda bestämmelserna har ersatts med artikel 148 g och f i momsdirektivet. Efter att ordningen på artikelns bestämmelser har ändrats framgår det klart av dem att även skattefriheten för utrustande av luftfartyg bestäms beroende på om flygbolaget huvudsakligen

bedriver yrkesmässig internationell flygtrafik och inte på om luftfartyget i fråga används i internationell trafik. Det finns även en dom från EG-domstolen om detta.

Det föreslås därför att paragrafens 3 och 4 punkter ändras så att bestämmelsen i nuvarande 3 punkten om skattefrihet för tjänster som sålts för luftfartyg eller luftfartygs laster slås ihop med 4 punkten.

Motsvarande ändring föreslås i 70 § i fråga om försäljning av varor.

9 kap. Import av varor

Undantag från skattepliktigheten för import

94 §. I den gällande paragrafen föreskrivs om skattefrihet vid import av varor. I punkterna 12 och 14—17 har skattefriheten uttryckts genom en hänvisning till bestämmelserna i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (gamla tullfrihetsförordningen). Denna förordning kommer att ersättas med rådets förordning om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (tullfrihetsförordningen). Avsikten med den nya förordningen är att sammanställa den ursprungliga förordningen och de ändringar som gjorts i den utan att göra ändringar i sak. Avsikten är att den nya tullförordningen ska träda i kraft den tjugonde dagen efter att den har publicerats i Europeiska unionens officiella tidning och börja tillämpa den från början av 2010.

Avsikten är att i artikel 133 i tullfrihetsförordningen föreskriva att hänvisningar till den upphävda förordningen betraktas som hänvisningar till den nya förordningen enligt den motsvarighetstabell som framgår av förordningens bilaga VI.

För tydlighetens skull föreslås det att paragrafens 12 och 14—17 punkten ändras så att hänvisningarna till den gamla tullförordningen ersätts med hänvisningar till motsvarande bestämmelser i den nya tullfrihetsförordningen.

12 kap. Återbäring av skatt till andra än de skattskyldiga

Utländska näringsidkare

122 §. I den gällande paragrafen föreskrivs det om utländska näringsidkares rätt att få återbäring för den skatt som ingår i förvärv som har gjorts i Finland. Ett villkor för återbäring är för det första att den utländska näringsidkaren inte är skattskyldig för sin försäljning och att han inte har något fast driftställe i Finland. Förvärvet ska dessutom ha anknytning till utlänningens verksamhet i utlandet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättiga till återbäring enligt 131 §, om verksamheten hade bedrivits i Finland eller till utlänningens i Finlands idkade försäljning för vilken köparen är skattskyldig.

Bestämmelsen baserar sig på momsdirektivet och det åttonde momsdirektivet men den motsvarar inte i detalj de återbäringsvillkor som uppställs i direktivet. Tillämpningsområdet enligt återbäringsförfarandedirektivet motsvarar tillämpningsområdet enligt åttonde momsdirektivet.

Enligt artikel 3 i återbäringsförfarandedirektivet ska direktivet tillämpas på en skattskyldig som inte är etablerad i den återbetalande staten och som uppfyller följande villkor:

a) under återbetalningsperioden har den skattskyldige, i den återbetalande medlemsstaten, varken haft sätet för sin ekonomiska verksamhet eller ett fast etableringsställe från vilket affärstransaktioner genomförts, eller i avsaknad av ett sådant säte eller fast etableringsställe, inte heller varit bosatt eller stadigvarande vistats där,

b) den skattskyldige har inte levererat några varor eller tillhandahållit några tjänster som anses ha levererats eller tillhandahållits i den återbetalande medlemsstaten, med undantag för följande transaktioner:

i) tillhandahållande av transporttjänster och stödtjänster till dessa, vilka är undantagna från skatteplikt i enlighet med artiklarna 144, 146, 148, 149, 151, 153, 159 eller 160 i momsdirektivet,

ii) leverans av varor och tillhandahållande av tjänster till en person som är skyldig att betala mervärdesskatt i enlighet med artik-

larna 194—197 och artikel 199 i momsdirektivet.

I återbetalningsförfarandedirektivets artikel 5 föreskrivs att varje medlemsstat ska till en skattskyldig som inte är etablerad i den återbetalande medlemsstaten återbetala mervärdesskatt som debiterats för varor som levererats eller tjänster som tillhandahållits till honom av andra skattskyldiga i denna medlemsstat eller för import av varor till denna medlemsstat, i den mån varorna och tjänsterna används för följande transaktioner:

a) transaktioner som avses i artikel 169.a och b i momsdirektivet,

b) transaktioner till en person som i enlighet med artiklarna 194—197 och 199 i momsdirektivet, såsom dessa tillämpas i den återbetalande medlemsstaten.

Paragrafen föreslås ändrad så att den till alla delar motsvarar de förutsättningar för återbäring som följer av momsdirektivet och återbäringsförfarandedirektivet. Samtidigt justeras paragrafens struktur och utformning.

En förutsättning för återbäring skulle enligt 1 mom. utöver de förutsättningar som redan nämns i den gällande bestämmelsen vara att företaget inte i Finland bedriver annan skattefri eller med nollskattesats belagd verksamhet än transportverksamhet och stödtjänster till den. En utlänning som i Finland endast bedriver skattefria transporttjänster och stödtjänster till dessa skulle också i fortsättningen vara berättigad till återbäring enligt 122 § för förvärv som hänför sig till den verksamhet som utlänningen bedriver i utlandet.

Den andra ändringen jämfört med den gällande bestämmelsen skulle vara att en utlänning med stöd av 2 mom. 2 punkten är berättigad till återbäring enligt paragrafen också för förvärv i anslutning till försäljning av sådana skattefria transport- och stödtjänster som utlänningen bedriver i Finland.

I 1 mom. föreslås dessutom ett konstaterrande i överensstämmelse med återbäringsförfarandedirektivet att med fast driftsställe avses ett fast driftsställe från vilket näringsidkaren genomför affärstransaktioner.

122 a §. I paragrafen föreslås en hänvisningsjustering till följd av den ändrade 122 §.

123 §. Enligt gällande lag har en utländsk näringsidkare som köper en vara eller en tjänst i eget namn men för någon annans räk-

ning rätt till återbäring endast i de fall där huvudmannen skulle ha haft denna rätt om han själv hade skaffat varan eller tjänsten. Det föreslås att bestämmelsen upphävs såsom obehövlig.

I paragrafens 1 och 2 mom. föreslås bestämmelser som motsvarar artikel 6 i återbäringsförfarandedirektivet.

Enligt artikel 5.2 återbäringsförfarandedirektivet ska vid tillämpningen av direktivet rätten till återbäring bestämmas i enlighet med momsdirektivet såsom detta tillämpas i den återbetalande medlemsstaten utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6.

För att en sökande som inte är etablerad i den återbetalande medlemsstaten måste denne enligt artikel 6 utföra transaktioner som medför rätt till avdrag i etableringsmedlemsstaten. När sökanden i etableringsmedlemsstaten utför både transaktioner som medför rätt till avdrag och transaktioner som inte medför rätt till avdrag i den medlemsstaten, får bara en sådan del av den mervärdesskatt som kan återbetalas enligt artikel 5 återbetalas av den återbetalande medlemsstaten som hänför sig till de förstnämnda transaktionerna i enlighet med artikel 173 i momsdirektivet, såsom den tillämpas i etableringsmedlemsstaten.

Det räcker alltså inte att de på annat håll utförda transaktioner för vilka sökanden har gjort de aktuella förvärven skulle berättiga till avdrag i den återbetalande medlemsstaten om de hade utförts där utan sökanden ska dessutom utföra sådana transaktioner i etableringsmedlemsstaten som berättigar till avdrag där. Rätten till återbäring bestäms i första hand enligt den återbetalande medlemsstatens lagstiftning med tillämpning av bestämmelserna om verksamhetens skatteplikt, partiell avdragsrätt samt begränsningar av avdragsrätten. Från det skattebelopp som fastställs på detta sätt får sökanden dock högst den andel av mervärdesskatten som hänför sig till affärstransaktioner som i etableringsmedlemsstaten berättigar till avdrag.

Denna avdragbara andel bestäms enligt lagstiftningen i den etableringsmedlemsstat som avses i artikel 173 i momsdirektivet. Enligt den andra underpunkten i artikel 173.1 ska den avdragsgilla andelen bestämmas i enlighet med artiklarna 174 och 175 för alla

transaktioner som utförs av den skattskyldige. I artikelns punkt 2 föreskrivs att medlemsstaterna får bestämma den avdragbara andelen på de alternativa sätt som framgår av punkterna a—e. Medlemsstaterna kan sålunda exempelvis berättiga eller förplikta den skattskyldige att göra avdraget på grundval av användningen av alla eller en del av varorna och tjänsterna. I Finland tillämpas utslutande detta på s.k. faktisk användning baserade förfarande som metod att bestämma den avdragbara andelen.

Bestämmelserna i artikel 6 i återbäringsförfarandedirektivet ska ses mot bakgrunden av EG-domstolens avgöranden C-302/93 och C-136/99.

Enligt artikel 8.1 i direktivet ska sökanden i återbäringsansökan uppge den avdragbara andelen såsom den definieras i etableringsmedlemsstatens lagstiftning.

Med stöd av det som anförts ovan föreslås det att i 1 mom. intas en bestämmelse enligt vilken en förutsättning för rätt till återbäring är att näringsidkaren har förvärvat varorna eller tjänsterna för sina i etableringsstaten till avdrag berättigade affärstransaktioner. Återbäringsbeloppet föreslås i 2 mom. begränsat till den avdragbara andelen såsom den definieras i etableringsmedlemsstatens lagstiftning.

Återbäringsförfarandedirektivet gäller inte företag utanför gemenskapens territorium utan på dessa tillämpas det trettonde momsdirektivet. Enligt detta direktiv får återbäring inte beviljas på villkor som är fördelaktigare än de som tillämpas på gemenskapens skattskyldiga. Med stöd av detta föreslås att den grundläggande bestämmelsen i lagförslaget 123 § också tillämpas på företag som är etablerade utanför gemenskapens territorium. Det är i alla avseenden motiverat att rätten till återbäring är densamma för alla utländska företag.

För enkelhetens skull föreslås det dock att förfarandet för fastställande av den avdragbara andelen inte när det gäller företag som är etablerade utanför gemenskapens territorium sker i överensstämmelse med lagstiftningen i dessa företags etableringsmedlemsstater utan att man också i dessa fall skulle tillämpa det finländska förfarandet som bygger på principen om faktisk användning.

I paragrafens tredje moment ingår en definition av begreppet etableringsmedlemsstat.

Enligt 156 a § lagförslaget en näringsidkare ska inlämna återbäringsansökan till etableringsmedlemstaten via ett elektronisk datasystem som inrättats av denna stat. Om ansökan har flera driftställe, varje driftställe ska göra återbäringsansökan beträffande sina egna inköp via respektive etableringsstat.

125 §. I gällande 125 § fastställs att rätten till återbäring inträder när en vara har levererats, en tjänst har utförts eller en importerad vara har förtullats. Det föreslås att bestämmelsen upphävs. Istället intas i 150 § 4 mom. och 156 b § 2 mom. bestämmelser om vilken ansökningsperiod den skatt som ingår i ett förvärv avser.

126 §. Enligt gällande paragraf betalas ingen återbäring om återbäringsbeloppet understiger 200 euro. Om ansökan om återbäring gäller hela kalenderåret eller slutet av det återbärs belopp under 25 euro inte. Dessa minimibelopp motsvarar artikel 7.1 i åttonde momsdirektivet.

I artikel 17 i återbäringsförfarandedirektivet har de ovan nämnda minimibeloppen höjts till 400 respektive 50 euro. Det föreslås att motsvarande justering görs i paragrafen. Minimibeloppen ska tillämpas på alla utlåningar oberoende av företagets etableringsplats vilket innebär att höjningen av minimibeloppet också gäller sökanden som är etablerade utanför EG:s territorium.

132 §. Enligt gällande 132 § har en utlåning inte rätt att få återbäring enligt 132 eller 131 a §, om han har rätt till återbäring enligt 122 eller 122 a §. Bestämmelsen behövs för att förhindra möjligheter till dubbel återbäringsrätt när det gäller förvärv för verksamhet som bedrivs utomlands.

I situationer där en utlåning inte alls bedriver skattefri försäljning i Finland tillämpas också i fortsättningen nuvarande 132 § enligt vilken utlåningen i första hand är berättigad till återbäring enligt 122 eller 122 a §.

Om en utlåning utan fast driftställe i Finland bedriver skattefri verksamhet är han för förvärv i anslutning till denna verksamhet berättigad till sådan återbäring som avses i 131 eller 131 a § men på grund av de villkor som nämns i 122 § är han inte berättigad till avdrag enligt 122 eller 122 a §. Om den som

bedriver skattefri verksamhet i Finland vill ha återbäring enligt 131 § för förvärv som han har gjort för denna verksamhet måste han alltså införas i registret över mervärdeskattepliktiga och göra avdrag genom normalt deklarationsförfarande. Med stöd av 133 § 3 och 4 mom. måste ett företag som i Finland bedriver gemenskapsinterna förvärv eller försäljning av investeringsguld alltid registrera sig. Om en sådan utlåning dessutom gör förvärv för verksamhet som han bedriver utomlands kan han inte med stöd av gällande 132 § få återbäring enligt 131 eller 131 a § utan återbäring enligt 122 §.

Enligt lagförslaget ändras 122 § så att den motsvarar återbäringsförfarandedirektivet, vilket innebär att en förutsättning för återbäring är att företaget inte i Finland bedriver annan skattefri verksamhet eller verksamhet med nollskattesats än försäljning av transporttjänster och dessas stödtjänster. En utlåning som i Finland endast bedriver skattefri försäljning av transport- och stödtjänster är dock fortsättningsvis berättigad till återbäring enligt 122 § för förvärv som han har gjort för den verksamhet som han bedriver utomlands. Enligt förslaget är dessutom utlåningen berättigad till återbäring enligt 122 § för förvärv som han har gjort för försäljning av sådana skattefria transport- och stödtjänster som sker i Finland.

Lagens 132 § föreslås kompletterad så att en utlåning som tillhandahåller skattefria transport- och stödtjänster i Finland inte har rätt till återbäring enligt 122 eller 122 a § för sådana förvärv som han enligt 131 eller 131 a § är berättigad till återbäring om han för denna sin verksamhet i Finland har införts i registret över mervärdesskatteskyldiga. En utlåning kan alltså välja mellan att registrerar sig och få återbäring enligt 131 § eller att få återbäring enligt 122 § och samma återbäringsförfarande föreslås bli tillämpat på förvärv som gjorts för verksamhet såväl i Finland som i utlandet.

15 kap. Skatteåterbäring till vissa utländska näringsidkare

Näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen

Skatteåterbäringsförfarandet till utländska näringsidkare enligt 15 kap. i mervärdesskattelagen för förvärv som dessa gjort i Finland tillämpas på alla skattskyldiga oberoende av etableringsort. Eftersom det nya elektroniska förfarandet vid återbäring enligt det nya återbäringsförfarandedirektivet endast gäller skattskyldiga inom gemenskapens territorium borde man i 15 kap. ta in bestämmelser om två olika återbäringsförfaranden. Enligt lagförslaget gäller 150—156 § endast företag som inte är etablerade inom gemenskapens territorium. Det föreslås därför att lagen kompletteras med en ny mellanrubrik.

150 §. Det pappersbaserade skatteåterbäringsförfarande som regleras i gällande 150—156 § i mervärdesskattelagen ska enligt lagförslaget endast gälla näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen. Denna avgränsning av tillämpningsområde föreslås ingå i paragrafens 1 mom. Enligt gällande 1 mom. söks återbäring hos Nylands skatteverk. I förslaget används begreppet Skatteförvaltningen, i överensstämmelse med lagen om Skatteförvaltningen (237/2008) och regeringens proposition om organisering av Skatteförvaltningen som ska ges inom hösten. Avsikten är att genom förordning och arbetsarrangemang fördela uppgifterna inom Skatteförvaltningen.

Begreppet näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen definieras i 2 mom.

Paragrafens 3 mom. motsvarar nuvarande 2 mom.

I paragrafens 4 mom. föreslås bestämmelser om vilken ansökningsperiod en skatt som ingår i ett förvärv ska gälla. Förslaget motsvarar förslaget till 156 b § om företag som är etablerade inom gemenskapen. Det sistnämnda förslaget baserar sig på artikel 14.1 i återbäringsförfarandedirektivet. Samtidigt föreslås att bestämmelsen i gällande 125 § om att rätten till återbäring uppkommer vid tidpunkten för leverans, utförande eller förtullning upphävs. I det nuvarande systemet har sökanden alltid varit tvungen att foga fakturan till ansökan vilket har inneburit att faktureringen bör ha skett senast vid tidpunkten för ansökan. Enligt förslaget inköpen ska gälla en ansökningsperiod som innefattar faktureringsstidpunkten om det gäller varor som levererats, tjänster som utförts eller för-

handsbetalningar som gjorts under en tidigare ansökningsperiod. Förslaget tryggar sökandes rätt till återbäring i situationer där denne får räkningen exceptionellt sent. Förvärven ska gälla en ansökningsperiod som motsvarar tidpunkten för leverans, utförande eller förhandsbetalning om de har fakturerats under en tidigare ansökningsperiod. Om tidpunkten för leverans, utförande eller förhandsbetalning och fakturering infaller under samma ansökningsperiod ska ansökan gälla denna period. Importerade varor ska såsom för närvarande hänföras till den ansökningsperiod som innefattar förtullningsmånaden.

En bestämmelse som motsvarar gällande 3 mom. i paragrafen föreslås bli intagen som 5 mom. Momentets formuleringar justeras så att de motsvarar föreslagna 4 mom.

I paragrafens 6 mom. föreslås en bestämmelse som motsvarar nuvarande praxis och innebär att ansökan ska göras inom sex månader från utgången av det kalenderår i vilket den period ansökan gäller ingår. När det gäller företag som är etablerade inom gemenskapens territorium tillämpas lagförslagets 156 b § 4 mom. om en tidsfrist på nio månader, i överensstämmelse med återbäringsförfarandedirektivet. Med tanke på hur återbäringsansökningarna flyter in och en jämn fördelning av handläggningen är det motiverat med olika tidsfrister.

151 §. I den gällande paragrafens 1 mom. föreskrivs att ansökan ska göras på finska eller svenska. I praktiken har även ansökningar på engelska godkänts. Momentet föreslås ändrat så att det motsvarar nuvarande praxis.

Dessutom föreslås att det föråldrade begreppet Skattestyrelsen i paragrafens 1 och 3 mom. ersätts med begreppet Skatteförvaltningen.

152 §. Enligt gällande 1 mom. kan återbäringen på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid bankkostnaderna för betalningen av återbäringen uppbärs av sökanden. Momentet föreslås ändrat så att i dessa situationer sökanden svarar för endast de kostnader som den utländska banken tar ut. Detta skulle förenkla Skatteförvaltningens förfaranden. Ändringen motsvarar praxis när det gäller alla andra återbärningar som betalas till utlandet och dessutom 21 § 3 mom. i lagen om skatteupp-

börd (609/2005). I momentet konstateras även att återbäringen sker i euro och dessutom görs vissa andra justeringar.

I paragrafens 2 mom. ersätts det föråldrade begreppet länsskatteverket med begreppet Skatteförvaltningen.

Näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat

Skatteåterbäringsförfarandet till utländska näringsidkare enligt 15 kap. i mervärdesskatte lagen för förvärv som dessa gjort i Finland tillämpas på alla skattskyldiga oberoende av etableringsort. Eftersom det nya elektroniska förfarandet vid återbäring enligt det nya återbäringsförfarandedirektivet endast gäller skattskyldiga inom gemenskapens territorium borde det i 15 kap. tas in bestämmelser som gäller företag som är etablerade inom gemenskapen. Dessutom föreslås en ny mellanrubrik i lagen före de nya 15 kap. 156 a—156 l §.

156 a §. I lagens 15 kap. föreslås nya 156 a § och kompletterande 156 b—156 d §. I dessa paragrafer föreskrivs om förfarandet när en näringsidkare som är etablerad i en annan medlemsstat ansöker om återbäring. Ansökan ska göras elektroniskt genom en portal som etableringsmedlemsstaten inrättar och upprätthåller. Etableringsmedlemsstaten ser till att ansökan vidarebefordras till Finland. Förslaget till bestämmelser grundar sig på artikel 7 i återbäringsförfarandedirektivet.

Artikel 34.a.1 i förordningen om administrativt samarbete ska etableringsmedlemsstaten inom 15 kalenderdagar från det att ansökan tagits emot vidarebefordra den elektroniskt till respektive återbetalande medlemsstater och bekräfta att sökanden är mervärdesskattepliktig och att dennes registreringsnummer för mervärdesskatt är giltigt under återbäringsperioden.

Enligt artikel 18.1 i återbäringsförfarandedirektivet ska etableringsmedlemsstaten inte vidarebefordra ansökan till den återbetalande medlemsstaten om sökanden under återbetalningsperioden i etableringsmedlemsstaten

a) inte är skattskyldig för mervärdesskatt eller

b) endast utför leverans av varor eller tillhandahållande av tjänster som enligt artiklar-

na 132, 135, 136, 371, 374—377, 378.2.a, 379.2 eller 380—390 i mervärdesskattedirektivet eller bestämmelser som medför identiska undantag från skatteplikt i 2005 års anslutningsakt för Bulgarien och Rumänien är undantagna från skatteplikt utan rätt till avdrag för mervärdesskatt som betalas i det föregående ledet,

c) omfattas av den skattebefrielse för små företag som avses i artiklarna 284—287 i momsdirektivet, eller

d) omfattas av den gemensamma ordningen för schablonbeskattning för jordbrukare enligt artiklarna 296—305 i momsdirektivet.

Enligt artikelns 2 punkt ska etableringsmedlemsstaten på elektronisk väg underrätta sökanden om det beslut den har fattat enligt punkt 1. Detta beslut får överklagas i etableringsmedlemsstaten i enlighet med dess lagstiftning.

Begreppet näringsidkare som är etablerad i en annan medlemsstat definieras i 2 mom. Bestämmelsen motsvarar artikel 2.1 och 3.a i återbäringsförfarandedirektivet.

En näringsidkares olika driftsställen ska göra återbäringsansökan beträffande sina egna inköp via respektive etableringsstat.

156 b §. Till lagen föreslås en ny 156 b § bli fogad i vars 1 mom. föreskrivs, på ett sätt som motsvarar nuvarande 150 § 2 mom., om vilken period återbäringsansökan ska gälla.

I paragrafens 2 mom. föreslås bestämmelser om vilken period den skatt som ingår i en anskaffning ska avse. Förslaget motsvarar artikel 14.1 i återbäringsförfarandedirektivet och förslaget till 150 § 4 mom. om företag som inte är etablerade inom gemenskapens territorium. Bestämmelsen i 125 § om att rätten till återbäring inträder när en vara har levererats, en tjänst har utförts eller en importerad vara har förtullats föreslås bli upphävd. För närvarande måste sökanden alltid foga fakturan till sin ansökan, vilket innebär att faktureringen måste ske senast vid ansökningsstidpunkten.

Enligt förslaget ska inköpen gälla en ansökningsperiod som innefattar faktureringsstidpunkten om det gäller varor som levererats, tjänster som utförts eller förhandsbetalningar som gjorts under en tidigare ansökningsperiod. Förslaget tryggar sökandes rätt till återbäring i situationer där denne får räk-

ningen exceptionellt sent. Förvärven ska gälla en ansökningsperiod som motsvarar tidpunkten för leverans, utförande eller förhandsbetalning om de har fakturerats under en tidigare ansökningsperiod. Om tidpunkten för leverans, utförande eller förhandsbetalning och fakturering infaller under samma ansökningsperiod ska ansökan gälla denna period. Importerade varor ska såsom för närvarande hänföras till den ansökningsperiod som innefattar förtullningsmånaden.

Förslaget till 3 mom. i denna paragraf motsvarar nuvarande 150 § 3 mom. något justerad.

I paragrafens 4 mom. föreslås en bestämmelse om tidsfristen för ansökningar. För närvarande ska ansökan göras inom sex månader från utgången av det kalenderår i vilket den period ansökan gäller ingår. Fristen föreslås bli förlängd till nio månader, i överensstämmelse med artikel 15.1 i återbäringsförfarandedirektivet.

156 c §. I den gällande 151 § 1 mom. föreskrivs att ansökan ska göras på finska eller svenska. I praktiken har även ansökningar på engelska godkänts. Enligt förslaget till 156 c § ska bestämmelsen ändras så att den motsvarar nuvarande praxis.

Enligt återbäringsförfarandedirektivet är det i regel inte längre nödvändigt att foga fakturor eller förtullningsdokument till ansökan. Men enligt direktivets artikel 10 får den återbetalande medlemsstaten begära att sökanden på elektronisk väg lämnar en kopia av fakturan eller importdokumentet tillsammans med återbetalningsansökan, om det beskattningsbara beloppet på en faktura eller importdokument uppgår till 1000 euro eller mer eller motsvarande belopp i nationell valuta. Om fakturan avser bränsle ska minimibeloppet vara 250 euro eller motsvarande belopp i nationell valuta.

För att bibehålla övervakningsmöjligheterna när det gäller större fakturor föreslås det att till ansökan ska fogas en elektronisk kopia av en faktura eller ett förtullningsdokument om skattegrunden är minst 1000 euro. En bestämmelse om detta föreslås i paragrafens 2 mom.

I artikel 8 och 9 i återbäringsförfarandedirektivet uppräknas i detalj och uttömmande vilka uppgifter som ska framgå av ansökan

om återbäring. Enligt artikel 8.1.c ska ansökan innehålla en beskrivning av sökandens affärsverksamhet för vilken varorna och tjänsterna förvärvats. Enligt artikel 11 i direktivet får den återbetalande medlemsstaten kräva att sökanden lämnar en redogörelse för sin affärsverksamhet med hjälp av harmoniserade koder. De förvärvade varornas och tjänsternas art ska i återbetalningsansökan beskrivas med de koder som framgår av artikel 9. Den återbetalande medlemsstaten får kräva att sökanden lämnar ytterligare elektronisk kodad information avseende var och en av koderna i den utsträckning sådan information behövs på grund av begränsningar av avdragsrätten enligt direktivet eller för tillämpningen av ett undantag som beviljats den återbetalande medlemsstaten.

Enligt artikel 34.a. i ändringsförordningen till förordningen om administrativt samarbete ska de behöriga myndigheterna i varje återbetalande medlemsstat på elektronisk väg underrätta de behöriga myndigheterna i övriga medlemsstater om de önskar utnyttja den möjlighet som avses i artikel 11 i direktivet att av sökanden begära att denna lämnar en redogörelse för sin affärsverksamhet med hjälp av harmoniserade koder. På motsvarande sätt ska de enligt 2 punkten delge alla uppgifter som den återbetalande medlemsstaten har krävt med stöd av artikel 9.2 i direktivet. Detta är nödvändigt eftersom återbäringsansökan görs via den elektroniska portal som etableringsmedlemsstaten har upprättat.

Enligt förslaget till 3 mom. ska Skatteförvaltningen meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i ansökan, hur uppgifterna ska lämnas och vilka dokument som ska fogas till ansökan. På samma sätt som i artikel 15 i återbäringsförfarandedirektivet föreslås i momentet dessutom en bestämmelse om att ansökan kan anses ha gjorts endast om sökanden lämnat alla de uppgifter som krävs enligt Skatteförvaltningens föreskrifter. I praktiken ska detta förverkligas så att det elektroniska informationssystemet inte vidarebefordrar en ansökan som saknar ifyllda fält.

156 d §. I den nya 156 d § föreslås bestämmelser om rättelse av den avdragsgilla andel som sökanden har uppgivit.

Om den avdragsgilla andelen justeras enligt artikel 175 i momsdirektivet efter det att återbetalningsansökan har lämnats in, ska sökanden i enlighet med artikel 13 i återbäringsförfarandedirektivet korrigera det belopp som sökts eller som redan har återbetalats. Korrigeringen ska ske under det kalenderår som följer på återbäringsperioden och via den elektroniska portal som etableringsmedlemsstaten har upprättat.

Bestämmelsen gäller endast det förfarande för fastställande av den avdragsgilla andelen som regleras i artikel 174 och 175. I detta förfarande bestäms relationstalet för avdraget årligen utifrån andelen av den skattskyldiges till avdrag berättigande transaktioners andel av hela rörelsen. Under året tillämpas ett temporärt relationstal som baserar sig på uppgifter från föregående år och det slutliga relationstalet fastställs först följande år.

Enligt artikel 25 i återbäringsförfarandedirektivet ska den återbetalande medlemsstaten beakta, i form av en ökning eller minskning av det belopp som ska återbetalas, de korrigeringar som gjorts vad gäller en tidigare återbetalningsansökan enligt artikel 13 eller, om en särskild anmälan lämnas i form av en särskild utbetalning eller indrivning.

I paragrafens 1 mom. föreslås en bestämmelse om sökandes skyldighet att informera om en justering enligt artikel 175 i momsdirektivet av den i återbäringsansökan uppgivna avdragsgilla andelen. I paragrafens 3 mom. föreslås en bestämmelse om hur ett belopp som till följd av detta har återburits till för högt belopp eller inte alls återburits ska beaktas i samband med återbärning på grundval av en anhängig återbäringsansökan.

I paragrafens 2 mom. bemyndigas Skatteförvaltningen att meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i en korrigeringsanmälan.

156 e §. Det föreslås att i lagen intas en ny 156 e § med bestämmelser om inom vilken tid ett återbäringsbeslut ska fattas när Skatteförvaltningen inte har bett om ytterligare information. I den gällande lagen finns inte några bestämmelser om tidsfrister för beslutsfattandet. Enligt åttonde momsdirektivet ska beslutet meddelas inom sex månader från det att ansökan inkom.

Förslaget till bestämmelse baserar sig på artikel 19 i återbäringsförfarandedirektivet. Enligt 1 punkten i artikeln ska den återbetalande medlemsstaten på elektronisk väg utan dröjsmål underrätta sökanden om vilket datum ansökan inkom. Med detta avses det datum då den återbetalande medlemsstaten mottog ansökan från sökandens etableringsmedlemsstat. Enligt punkt 2 i artikeln ska den återbetalande medlemsstaten meddela sökanden sitt beslut att bifalla eller avslå ansökan inom fyra månader från det att denna inkom till den medlemsstaten.

I förslaget till 156 k § ingår närmare bestämmelser om meddelandet och hur beslutet ska sändas till sökanden.

156 f §. Till lagen föreslås bli fogad en ny 156 f § med bestämmelser motsvarande artikel 20 i återbäringsförfarandedirektivet om hur ytterligare information ska begäras och lämnas. I den gällande lagen finns inga sådana specialbestämmelser.

I artikel 20.1 föreskrivs att om den återbetalande medlemsstaten anser att den inte har all relevant information som behövs för ett beslut i fråga om hela eller en del av återbetalningsansökan, får denna inom den fyra månaders period som avses i artikel 19.2 på elektronisk väg begära ytterligare information från bland annat sökanden eller behöriga myndigheter i etableringsmedlemsstaten. Om den återbetalande medlemsstaten har grundad anledning att betvivla riktigheten av en ansökan om återbärning kan sökanden som ytterligare information anmodas att lämna in en faktura eller ett importdokument. I detta fall tillämpas inte de nedre gränser som nämns i artikel 10 i direktivet. Den återbetalande medlemsstaten kan vid behov begära kompletterande ytterligare information.

Enligt artikel 20.2 ska den återbetalande medlemsstaten ges tillgång till den information som har begärts enligt punkt 1 inom en månad från det att begäran inkom till mottagaren.

I artikel 20.1 föreskrivs vidare att om den ytterligare informationen begärs från en annan person än sökanden eller den behöriga myndigheten i en medlemsstat får framställningen göras på elektronisk väg endast om mottagaren av den har tillgång till sådana medel. En motsvarande bestämmelse föreslås

i 156 k § 2 mom. I paragrafens 1 mom. föreskrivs närmare om hur begäran om ytterligare information ska sändas.

156 g §. Till lagen föreslås fogad en ny 156 g § med bestämmelser om fristen för återbäringsbeslutet i de situationer där Skatteförvaltningen har bett om ytterligare information. För närvarande finns inga motsvarande fristbestämmelser. Enligt åttonde momsdirektivet ska beslutet meddelas inom sex månader från det att ansökan inkom.

Förslaget till bestämmelse baseras på artikel 21 i återbäringsförfarandedirektivet.

156 h §. Lagen föreslås bli kompletterad med en ny 156 h § med bestämmelser om tidsfrister för betalning av återbärning och om betalningssättet.

Förslaget baserar sig på artikel 22 i återbäringsförfarandedirektivet. Enligt artikel 22.1 ska, om återbetalningsansökan bifalls, den återbetalande medlemsstaten betala det beviljade beloppet senast inom 10 arbetsdagar från den dag de direktivenliga tidsfristerna löper ut. Enligt 2 punkten i artikeln ska återbetalningen utbetalas i den återbetalande medlemsstaten eller, på sökandens begäran, i en annan medlemsstat. I det senare fallet svarar sökanden för den utländska bankens kostnader.

I den gällande mervärdesskattelagen finns inga tidsfrister för när betalning ska ske.

Enligt 152 § 1 mom. i gällande lag kan återbetalning betalas på sökandens begäran till en bank i en annan medlemsstat, varvid bankkostnaderna för betalningen av återbäringen uppbärs av sökanden. Enligt lagförslaget ska bestämmelsen endast gälla sökanden som inte är etablerade inom gemenskapens territorium och momentet föreslås ändrat så att i dessa situationer svarar sökanden endast för de kostnader som den utländska banken har uppburit. Detta skulle förenkla Skatteförvaltningens förfaranden. Ändringen motsvarar praxis när det gäller alla andra återbärningar som betalas till utlandet och dessutom 21 § 3 mom. i lagen om skatteuppbörd (609/2005). I momentet konstateras även att återbärningen sker i euro och dessutom görs vissa andra justeringar.

Motsvarande bestämmelse om sökanden som inte är etablerade inom gemenskapens

territorium ingår i 152 § 1 mom. i lagförslaget.

156 i §. I lagen föreslås en ny 156 i § med bestämmelser om skyldighet att betala ränta på återbärningar som betalas ut för sent. Räntan ska enligt förslaget bestämmas utifrån den ränta som fastställs i 22 § i lagen om skatteuppbörd. Enligt denna 22 § räknas räntan som årlig ränta som motsvarar den i 12 § i räntelagen avsedda referensräntan för den halvårsperiod som föregår kalenderåret i fråga, minskad med två procentenheter. Motsvarande räntesats tillämpas enligt 31 § i skattekontolagen (604/2009) på gottgörelse för mervärdesskatt på ett skattekonto. Regeringen föreslår i en proposition (RP 139/2009) att 22 § i skatteuppbördslagen och 31 § 1 mom. i skattekontolagen ändras så att räntan emellertid skulle vara minst 0,5 procent. Denna minimiränta ska också gälla försenad återbärning till utlänningar.

Enligt gällande 152 § i mervärdesskattelagen betalas ingen ränta på återbärning. Lagen saknar också bestämmelser om tidsfristen för när en återbetalning ska betalas ut.

Förslaget till bestämmelse baserar sig på artikel 26 och 27 i återbäringsförfarandedirektivet. Enligt den förstnämnda artikeln ska den återbetalande medlemsstaten betala ränta till sökanden på det belopp som ska återbetalas till denne, om återbetalningen sker före det sista datum för betalning som följer av direktivet. Om sökanden inte lämnar in den begärda ytterligare informationen eller den kompletterande ytterligare informationen till den återbetalande medlemsstaten inom fastställda tidsfrister ska första stycket inte tillämpas. Detsamma gäller till dess att den återbetalande medlemsstaten har mottagit de dokument som enligt artikel 10 ska lämnas på elektronisk väg.

Enligt artikel 27 ska ränta beräknas från och med dagen efter den dag som är sista dagen för återbetalning fram till den dag återbetalningen faktiskt görs. Räntesatsen ska vara densamma som den nationella räntesats som tillämpas för återbetalningar av mervärdesskatt till skattskyldiga som är etablerade i den återbetalande medlemsstaten enligt nationell lagstiftning i denna medlemsstat.

156 j §. I gällande 153 och 154 § föreskrivs om återkrav av överbetalt belopp och skatte-

tillägg. Eftersom dessa bestämmelser enligt lagförslaget endast ska gälla företag som inte är etablerade inom gemenskapens territorium föreslås det att för företag som är etablerade inom gemenskapens territorium tas in nya 156 j § i lagen, i vilken hänvisas till 153 och 154 §.

156 k §. I lagen föreslås en ny 156 k § med bestämmelser om hur meddelanden, begäran om ytterligare information och beslut som gäller återbäringsansökningar ska sändas till sökanden.

Enligt gällande 155 § ska begäran om tilläggsutredning och beslut angående återbärning eller återkrav av skatt delges per post under den adress som sökanden har uppgett. Om det inte visas något annat anses adressaten ha fått del av saken den sjunde dagen efter att handlingen postades. Enligt lagförslaget gäller denna bestämmelse endast företag som inte är etablerade inom gemenskapens territorium.

Enligt paragrafförslagets 1 mom. sänds ett elektroniskt meddelande till sökanden på den adress som denne har uppgett om när ansökan om återbärning har mottagits. Begäran om ytterligare information ska enligt förslaget ändå sändas som brev per post om skyddet för sökandes integritet eller något annat behov av särskilt skydd eller trygghet kräver detta.

Alternativt kan ett meddelande eller en begäran om ytterligare information sändas till sökanden elektroniskt via en elektronisk portal som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten. Handräckning kan sökas med stöd av artikel 14 i rådets förordning (EG) nr 1798/2003 om administrativt samarbete i fråga om mervärdesskatt. Begäran om handräckning blir i praktiken beroende närmast av om informationssystemen gör det möjligt att sända denna typ av meddelanden från den återbetalande medlemsstaten till etableringsmedlemsstaten med utnyttjande av det gemensamma datakommunikationsnät som det ömsesidiga informationsutbytet mellan medlemsstaterna förutsätter.

I förslaget till 2 mom. föreskrivs att om ytterligare information begärs av en myndighet eller av någon annan person än sökanden ska begäran framställas på elektronisk väg endast

om mottagaren har tillgång till sådana medel. Motsvarande bestämmelse finns i artikel 20.1 i återbäringsförfarandedirektivet.

Avsikten är att bygga upp medlemsstaternas informationssystem och förbindelserna mellan dem så att den återbetalande medlemsstaten skulle kunna sända sitt beslut om återbärning på elektronisk väg till etableringsmedlemsstaten och att denna i sin tur såsom handräckning vidarebefordrar beslutet via den elektroniska portalen på ett sådant sätt att sökanden får tillgång till uppgifterna. Eftersom informationssystemen ännu inte är färdiga och man inte har avgjort på vilket sätt delgivningstidpunkten ska konstateras, föreslås det att i 3 mom. föreskrivs såsom för närvarande att beslut om återbärning eller återkrav kan delges genom ett brev per post till den adress som sökanden har uppgett. I paragrafen konstateras dessutom att beslutet även kan sändas till sökanden elektroniskt via en elektronisk portal som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten.

I förslaget till 4 mom. i denna paragraf ingår en bestämmelse om delgivning genom brev per post. Denna bestämmelse motsvarar nuvarande lag.

156 l §. Enligt gällande 156 § gäller i övrigt angående återbärning och belopp som debiteras med stöd av 153 § i tillämpliga delar vad som i II avdelningen samt i annan lag stadgas om mervärdesskatt. Den tidsfrist om tre år som avses i 192 och 193 § räknas från utgången av det kalenderår som omfattar den period som beslutet gäller. Enligt lagförslaget skulle denna 156 § endast gälla sökanden som inte är etablerade inom gemenskapens territorium. Till lagen fogas därför en ny 156 l § med motsvarande bestämmelser om företag som är etablerade inom gemenskapens territorium.

15 a kap. **Ansökan om återbärning till andra medlemsstater**

I det nya skatteåterbärningssystemet med en enda elektronisk kontaktpunkt ska utländska företag som är etablerade inom gemenskapens territorium enligt återbäringsförfarandedirektivet lämna sina återbäringsansökningar som är riktade till andra medlemssta-

ter via den elektroniska portal som den egna etableringsmedlemsstaten upprätthåller.

Lagen föreslås kompletterad med ett nytt kapitel 15 a och en ny 156 m § med bestämmelser om återbäringsansökningar riktade till andra medlemsstater.

156 m §. I förslaget till nytt 156 m § 1 mom. föreskrivs det att i Finland etablerade mervärdesskatteskyldiga som ansöker om återbäring från en annan medlemsstat ska tillställa Skatteförvaltningen i Finland sin ansökan via den elektroniska portal som myndigheten upprätthåller. Förslaget baserar sig på artikel 7 i återbäringsförfarandedirektivet. I paragrafens 1 mom. föreslås dessutom en bestämmelse motsvarande artikel 15 i återbäringsförfarandedirektivet om att ansökan inte anses gjord om sökanden inte har lämnat alla de uppgifter som den återbetalande medlemsstaten kräver. I praktiken skulle informationssystemet hindra att ansökan vidarebefordras om inte alla fält vederbörligen har fyllts i.

Enligt paragrafförslagets 2 mom. ska Skatteförvaltningen utan dröjsmål sända sökanden ett mottagningsbevis via den elektroniska portalen. Informationssystemet kommer att vidarebefordra detta meddelande automatiskt. Förslaget till bestämmelse baserar sig på artikel 15.2 i återbäringsförfarandedirektivet.

I paragrafens 3 mom. föreslås en bestämmelse om att Skatteförvaltningen inte sänder ansökan om återbäring till den återbetalande medlemsstaten om sökanden inte varit införd i registret över mervärdesskattepliktiga under återbäringsperioden. Förslaget baserar sig på artikel 18 i återbäringsförfarandedirektivet.

Enligt förslaget till 4 mom. kan beslut som avses i 3 mom. att inte sända en ansökan till den återbetalande medlemsstaten delges genom brev per post utan delgivningsbevis. Meddelande om beslutet ska dessutom utan dröjsmål sändas via den elektroniska portalen.

På överklagande av beslut som avses i 3 mom. ska enligt förslaget tillämpas vad som i 21 § föreskrivs om sökande av ändring i förhandsavgörande. Tiden för överklagande till Helsingfors förvaltningsdomstol är således 30 dagar från delfäendet av beslutet.

16 kap. Skattemyndigheter

157 §. Enligt gällande 157 § 3 mom. avgör Nylands länsskatteverk frågor som gäller rätten till återbäring enligt 122 § och sköter övriga uppgifter i anslutning till återbäringen. Denna bestämmelse ska även i fortsättningen gälla ansökningar som lämnas till Finland i dess egenskap av återbetalande medlemsstat.

Förslaget till nytt 4 mom. gäller återbäringsansökningar som tillställs Finland i dess egenskap av etableringsmedlemsstat. Enligt förslaget tar Skatteförvaltningen emot och vidarebefordrar via en elektronisk portal som den upprättat de ansökningar om återbäring som riktats till andra medlemsstater. I praktiken kommer informationssystemet att vidarebefordra ansökningarna automatiskt. Skatteförvaltningen skulle dessutom sköta övriga uppgifter som vidarebefordringen av ansökningarna kräver, till exempel de i förslaget till 156 m § 3 och 4 mom. avsedda beslut att inte vidarebefordra en ansökan till den återbetalande medlemsstaten om sökanden inte har införts i registret över mervärdesskattepliktiga.

2 Närmare bestämmelser och föreskrifter

Med stöd av ett bemyndigande i gällande 151 § i mervärdesskattelagen har skattestyrelsen givit ett beslut om uppgifter som ska lämnas i utländsk näringsidkares ansökan om återbäring av mervärdesskatt samt om handlingar som ska fogas till ansökan (1098/2001). Enligt lagförslaget ska 151 § endast gälla sökanden som inte är etablerade inom gemenskapens territorium.

Det på återbäringsförfarandedirektivet baserade, för företag inom gemenskapens territorium avsedda nya elektroniska återbärings-systemet med en kontaktpunkt, som avspeglas i lagförslaget, förutsätter separata detaljbestämmelser om vilken information som ska lämnas i återbäringsansökan och vilka handlingar som ska fogas till den. Detaljerade bestämmelser om detta ingår i återbäringsförfarandedirektivet. Enligt lagförslagets nya 156 c § 3 mom. ska Skatteförvaltningen bemyndigas att meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i ansökan

och vilka bilagor som ska fogas till den. Enligt förslaget till nytt 156 d § 2 mom. bemyndigas dessutom Skatteförvaltningen att meddela närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas in i en korrigeringsanmälan.

3 Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 januari 2010.

Med stöd av vad som anförs ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av mervärdesskattelagen

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 125 §, *ändras* 70 § 1 mom. 6 och 7 punkten, 71 § 3 och 4 punkten, 94 § 1 mom. 12 och 14—17 punkten, 122 §, 122 a §, 123 §, 126 §, 132 §, 150 §, 151 § 1 och 3 mom. samt 152 §, av dem 70 § 1 mom. 6 punkten sådan den lyder i lag 1767/1995 och 7 punkten sådan den lyder i lag 763/1999, 71 § 3 och 4 punkten sådana de lyder i lag 1767/1995, 94 § 1 mom. 12 och 14 punkten sådana de lyder i lag 737/2008 och 15—17 punkten sådana de lyder i nämnda lag 1486/1994, 122 § sådan den lyder i nämnda lagar 1486/1994 och 1767/1995 och i lag 940/1999, 122 a § och 132 § sådana de lyder i nämnda lag 940/1999, 126 § sådan den lyder i lag 915/2001, 150 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 940/1999 och 152 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1486/1994, samt *fogas* till 70 § 1 mom., i stället för den 8 punkt som upphävts genom nämnda lag 1767/1995, en ny 8 punkt, före 150 § en ny mellanrubrik, till lagen nya 156 a—156 l § och före dem en ny mellanrubrik, till lagen ett nytt 15 a kap. och till 157 § ett nytt 4 mom. som följer:

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

6) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar eller utrustning till ett sådant eller försäljning av varor för att utrusta ett luftfartyg för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

7) försäljning av varor för försäljning ombord på ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik och för försäljning ombord på ett sådant fartyg till dem som reser utomlands, om inte något annat bestäms i 2 mom.,

8) försäljning av varor för att utrusta ett fartyg i yrkesmässig internationell trafik.

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av försäljning:

3) försäljning av tjänster på fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik till dem som reser utomlands samt försäljning av tjänster som direkt tillgodoser sådana fartyg eller deras last,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa, befraktning av luftfartyg eller försäljning av andra tjänster som direkt tillgodoser sådana luftfartyg eller deras last, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

Undantag från skattepliktigheten för import

94 §

Skattefri är import av följande varor

12) varor som är tullfria enligt artiklarna 3—24, 54—56, 59, 60—65, 74—103, 106—113 samt varor som är tullfria enligt artikel 43 och som avses i punkt B i bilaga 2 i rådets förordning

(EEG) nr xxx/2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (tullfrihetsförordningen),

14) varor som enligt artiklarna 25—27 i tullfrihetsförordningen är tullfria, med undantag av cigaretter, cigariller, cigarrer, pip- och cigarettobak, alkohol och alkoholdrycker, med följande ytterligare begränsningar:

a) högst 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller kaffeessens,

b) högst 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller teessens,

15) varor som enligt artikel 53 i tullfrihetsförordningen är tullfria, under förutsättning att varorna har erhållits kostnadsfritt och att de är avsedda att användas av offentliga inrättningar som bedriver utbildning och vetenskaplig forskning eller av privata inrättningar godkända av en myndighet, vilka bedriver motsvarande verksamhet,

16) varor som enligt artikel 104 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om varorna kostnadsfritt importeras till myndigheter, samfund eller organisationer,

17) varor som enligt artikel 105 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om vederlaget för dessa varor inkluderas i skattegrunden för skatten på importen av den transporterade varan,

122 §

En utländsk näringsidkare har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten för en vara eller en tjänst, om näringsidkaren inte har fast driftsställe i Finland från vilket affärstransaktioner genomförs och om han inte i form av affärsverksamhet bedriver annan säljning av varor och tjänster i Finland än

1) försäljning enligt 8 a eller 9 § för vilken köparen är skattskyldig eller där staten är köpare och

2) sådan försäljning av transporttjänster och stödtjänster till dessa som är skattefria med stöd av 71, 72 d eller 72 h §.

Skatten återbärs till den del anskaffningen hänför sig till en utlänning

1) utomlands bedrivna verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 a § om verksamheten hade bedrivits i Finland, eller

2) i Finland idkade försäljning enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten.

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av bestämmelserna i 10 kap., om utlänningen hade varit skattskyldig för verksamheten.

122 a §

En utländsk näringsidkare som avses i 122 § 1 mom. har rätt att få återbäring för den skatt enligt 131 a § som inkluderats i ett förvärv, om förvärvet av en vara eller tjänst hänför sig till verksamhet som den utländska näringsidkaren bedriver utomlands och som hade berättigat till återbäring enligt 131 a § om verksamheten hade bedrivits i Finland.

123 §

Rätten till återbäring förutsätter att näringsidkaren har skaffat varorna eller tjänsterna för sina i etableringsstaten till avdrag berättigande affärstransaktioner.

Om näringsidkaren i etableringsstaten genomför både transaktioner som medför rätt till avdrag och transaktioner som inte medför rätt till avdrag, återbärs av den mervärdesskatt som berättigar till återbäring enligt 122 och 122 a § högst den del som hänför sig till avdragsberättigande transaktioner. I fråga om näringsidkare som etablerat sig i en annan medlemsstat bestäms den avdragsgilla andelen enligt etableringsstatens lagstiftning som baserar på artikel 173 i rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (*mervärdesskattedirektivet*).

Med *etableringsstat* avses den stat där näringsidkaren har sitt säte eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs.

126 §

Gäller ansökan om återbäring hela kalenderåret eller slutet av det ska återbäringsbelopp under 50 euro inte återbäras. I andra fall betalas återbäring inte, om återbäringsbeloppet understiger 400 euro.

132 §

En utlänning har inte rätt att få återbäring enligt 131 eller 131 a § för förvärv i fråga om vilka han har rätt till återbäring enligt 122 el-

ler 122 a §. Detta tillämpas inte om en utlänning som tillhandahåller sådana transporttjänster och stödtjänster till dessa som avses i 71, 72 d eller 72 h § för denna sin verksamhet i Finland har införts i registret över mervärdesskatteskyldiga. I så fall är han endast berättigad till återbäring enligt 131 eller 131 a §.

Näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen

150 §

En näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen ska skriftligen hos Skatteförvaltningen ansöka om återbäring enligt 122 och 122 a §.

Med *näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen* avses näringsidkare som varken har hemort eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs inom Gemenskapens territorium.

Ansökan om återbäring ska gälla en period som omfattar minst tre månader i följd inom ett och samma kalenderår, och högst ett kalenderår. Ansökan får dock göras för en period som är kortare än tre månader, om ansökan gäller slutet av kalenderåret.

Den skatt som ingår i en anskaffning ska hänföras till den period under vilken

1) skyldigheten att betala skatt för försäljningen har uppkommit enligt 15 § 1 mom. 1 eller 2 punkten eller under vilken varan eller tjänsten har fakturerats, beroende på vilket som sker senare, eller

2) en importerad vara har förtullats.

Ansökan kan också avse fakturerad inköp av sådana varor och tjänster samt import av sådana varor som levererats, utförts eller förtullats under samma kalenderår, om inköpen eller importen har inte ingått i tidigare ansökningar.

Ansökan skall göras inom sex månader från utgången av det kalenderår som omfattar den period ansökan gäller.

151 §

Ansökan om återbäring ska göras på finska, svenska eller engelska på en blankett som fastställts av Skatteförvaltningen.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökan och de handlingar som skall fogas till den.

152 §

Återbäring betalas i euro på det konto i en bank i Finland som sökanden har angett. Återbäringen kan på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid sökanden svarar för de kostnader som den utländska banken tar ut för betalningen av återbäringen. På återbäring betalas ingen ränta.

Skatteförvaltningen ska utan dröjsmål återlämna de handlingar i original som sökanden fogat till ansökan om återbäring och som avses i 151 § 2 mom. 1 punkten.

Näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat

156 a §

En näringsidkare som är etablerad i en annan medlemsstat ska söka återbäring enligt 122 och 122 a § på elektronisk väg hos Skatteförvaltningen genom att inlämna ansökan till etableringsmedlemsstaten via ett elektroniskt datasystem som inrättats av denna stat.

Med *näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat* avses näringsidkare som har hemort eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs i en annan medlemsstat än Finland.

156 b §

Återbäringsansökan ska gälla en period som omfattar minst tre kalendermånader i följd inom ett och samma kalenderår och högst ett kalenderår. Ansökan får dock göras för en period som är kortare än tre månader, om ansökan gäller slutet av kalenderåret.

Den skatt som ingår i en anskaffning ska avse den period under vilken

1) skyldigheten att betala skatt för försäljningen har uppkommit enligt 15 § 1 mom. 1 eller 2 punkten eller under vilken varan eller tjänsten har fakturerats, beroende på vilket som sker senare, eller

2) en importerad vara har förtullats.

Ansökan kan också avse fakturerad inköp av sådana varor och tjänster samt import av

sådana varor som levererats, utförts eller förtullats under samma kalenderår, om inköpen eller importen har inte ingått i tidigare ansökningar.

Ansökan skall göras inom nio månader från utgången av det kalenderår som omfattar den period ansökan gäller.

156 c §

Ansökan om återbäring ska göras på finska, svenska eller engelska.

Om beskattningsgrunden för en faktura eller ett importdokument uppgår till minst 1 000 euro ska en elektronisk kopia av dokumentet fogas till ansökan.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i ansökan, hur uppgifterna ska lämnas och vilka handlingar som ska fogas till ansökan. Ansökan anses ha gjorts endast i det fall att sökanden lämnat alla de uppgifter som krävs i Skatteförvaltningens föreskrifter.

156 d §

Om den avdragsgilla andel som tillämpas i etableringsmedlemsstaten och som avses i 123 § 2 mom. justeras i enlighet med artikel 175 i mervärdesskattedirektivet, ska näringsidkaren under det kalenderår som följer på återbäringsperioden uppge den justerade avdragsgilla andelen via ett elektroniskt datasystem som etableringsmedlemsstaten har upprättat.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i en korrigeringsanmälan.

Ett belopp som till följd av en i 1 mom. avsedd justering av den avdragsgilla andelen har återburits till för stort belopp eller inte alls återburits kan beaktas som en höjning eller sänkning av ett belopp som ska återbäras på grund av en ansökan om återbäring som har gjorts under det kalenderår som följer på återbäringsperioden.

156 e §

Skatteförvaltningen ska på elektronisk väg utan dröjsmål underrätta sökanden om vilket datum det mottog ansökan från etableringsmedlemsstaten.

Beslutet med anledning av ansökan om återbäring ska sändas till sökanden inom fyra

månader från det att ansökan inkom, om ytterligare information inte ha begärts.

156 f §

Om Skatteförvaltningen inte har alla de uppgifter som behövs för att avgöra ett ärende ska det begära ytterligare information inom fyra månader från det att den tog emot ansökan. Vid behov kan kompletterande ytterligare information begäras.

Om Skatteförvaltningen har grundad anledning att betvivla riktigheten av en ansökan om återbäring, kan sökanden som ytterligare information anmodas att lämna in en faktura eller ett importdokument.

Den begärda informationen ska lämnas till skatteverket inom en månad från den dag begäran mottogs.

156 g §

Om Skatteförvaltningen har begärt ytterligare information, ska den sända beslutet om bifall eller avslag av ansökan om återbäring inom två månader från det att uppgifterna har tagits emot eller, om inga uppgifter har fåtts, inom två månader från det att fristen för att lämna information har löpt ut. Fristen för beslutet med anledning av ansökan är dock alltid minst sex månader från det att Skatteförvaltningen tog emot ansökan.

Om Skatteförvaltningen har begärt kompletterande ytterligare information ska beslutet med anledning av ansökan sändas till sökanden inom åtta månader från det att ansökan togs emot.

156 h §

Återbäringen ska betalas inom tio arbetsdagar från utgången av den frist som nämns i 156 e eller 156 g §.

Återbäringen betalas i euro på det konto i en bank i Finland som sökanden har uppgett. På sökandens begäran kan betalningen ske till en bank i en annan medlemsstat varvid sökanden svarar för de kostnader som den utländska banken tar ut för betalningen av återbäringen.

156 i §

Om återbäringen betalas efter den frist som nämns i 156 h § 1 mom. ska ränta betalas enligt 22 § i lagen om skatteuppbörd

(609/2005). Räntan beräknas från och med dagen efter den dag som är sista dagen för återbäring enligt 156 h § 1 mom. till den dag återbäringen faktiskt görs.

Om sökanden inte lämnar in den begärda ytterligare informationen eller den kompletterande ytterligare informationen inom fastställda tidsfrister betalas ingen ränta.

156 j §

I fråga om återkrav av återbäring till för högt belopp och skatteförhöjning tillämpas 153 och 154 §.

156 k §

Ett elektroniskt meddelande om när ansökan om återbäring har mottagits sänds till sökanden på den adress denna har uppgett. Begäran om ytterligare information i fråga om återbäring eller återkrav sänds likaså som elektroniskt meddelande, om inte begäran enligt 2 mom., skyddet för sökandens integritet eller något annat behov av särskilt skydd eller trygghet av rättigheter kräver att begäran sänds som brev per post. Alternativt kan ett meddelande eller en begäran om ytterligare information sändas till sökanden elektroniskt via ett elektroniskt datasystem som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten.

Om begäran om ytterligare information riktar sig till en myndighet eller av någon annan person än sökanden ska begäran framställas på elektronisk väg endast om mottagaren har tillgång till sådana medel.

Beslut om återbäring eller återkrav kan delges genom brev per post under den adress som sökanden har uppgett. Beslutet kan även sändas till sökanden elektroniskt via ett elektroniskt datasystem som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten.

Om inte något annat visas anses mottagaren ha fått del av en handling som sänts som brev per post den sjunde dagen efter att handlingen postats.

156 l §

I fråga om återbäring och belopp som debiterats med stöd av 156 j § iakttas tillämpas i övrigt vad som föreskrivs om mervärdesskatt

i avdelning II i denna lag eller i någon annan lag.

Den frist om tre år som avses i 192 och 193 § räknas från utgången av det kalenderår som den period som ett i detta kapitel avsett beslut hänförs till.

15 a kap.

Ansökan om återbäring till andra medlemsstater

156 m §

En näringsidkare som är etablerad i Finland och som från en annan medlemsstat söker sådan återbäring enligt 122 och 122 a § som motsvarar återbäring av mervärdesskatt ska tillställa Skatteförvaltningen i Finland sin ansökan via ett elektroniskt datasystem som Skatteförvaltningen har inrättat. Ansökan anses ha gjorts bara i det fall att sökanden har lämnat alla de uppgifter som den medlemsstat hos vilken återbäring söks kräver med stöd av artikel 8, 9 och 11 i mervärdesskattedirektivet.

Skatteförvaltningen ska utan dröjsmål sända sökanden ett mottagningsbevis via det elektroniska datasystemet.

Skatteförvaltningen sänder inte ansökan om återbäring till den medlemsstat från vilken återbäring söks, om sökanden inte varit införd i registret över mervärdesskattepliktiga under återbäringsperioden.

Ett beslut enligt 3 mom. att inte sända en ansökan kan delges genom brev per post under den adress som sökanden har uppgett. Om inte något annat visas anses mottagaren ha fått del av en handling som sänts per post den sjunde dagen efter att handlingen postats. Meddelande om beslutet ska dessutom utan dröjsmål sändas via det elektroniska datasystemet.

På överklagande av beslut som avses i 3 mom. tillämpas vad som i 21 kap. föreskrivs om sökande av ändring i förhandsavgörande.

157 §

Skatteförvaltningen tar emot och vidarebefordrar via ett elektroniskt datasystem som den upprättat de ansökningar om återbäring

enligt 156 m § som riktats till andra medlemsstater och sköter övriga uppgifter som vidarebefordringen av ansökningarna kräver.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På ansökningar om återbäring som gjorts före denna lags ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 70 § 1 mom. 6—8 punkten och 71 § 3 och 4 punkten tillämpas inte på varor som har levererats eller tjänster som har utförts den före lagens ikraftträdande.

Helsingfors den 2 oktober 2009

Republikens President

TARJA HALONEN

Finansminister *Jyrki Katainen*

Lag**om ändring av mervärdesskattelagen**

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i mervärdesskattelagen av den 30 december 1993 (1501/1993) 125 §,
ändras 70 § 1 mom. 6 och 7 punkten, 71 § 3 och 4 punkten, 94 § 1 mom. 12 och 14—17
 punkten, 122 §, 122 a §, 123 §, 126 §, 132 §, 150 §, 151 § 1 och 3 mom. samt 152 §,
 av dem 70 § 1 mom. 6 punkten sådan den lyder i lag 1767/1995 och 7 punkten sådan den ly-
 der i lag 763/1999, 71 § 3 och 4 punkten sådana de lyder i 1767/1995, 94 § 1 mom. 12 och 14
 punkten sådana de lyder i lag 737/2008 och 15—17 punkten sådana de lyder i nämnda lag
 1486/1994, 122 § sådan den lyder i nämnda lagar 1486/1994 och 1767/1995 och i lag
 940/1999, 122 a § och 132 § sådana de lyder i nämnda lag 940/1999, 126 § sådan den lyder i
 lag 915/2001, 150 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 940/1999 och 152 § sådan
 den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1486/1994, samt
fogas till 70 § 1 mom., i stället för den 8 punkt som upphävts genom nämnda lag 1767/1995,
 en ny 8 punkt, före 150 § en ny mellanrubrik, till lagen nya 156 a—156 l § och före dem en ny
 mellanrubrik, till lagen ett nytt 15 a kap. och till 157 § ett nytt 4 mom. som följer:

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av för-
 säljning:

6) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar
 eller utrustning till ett sådant för att användas
 av en näringsidkare som mot betalning bedri-
 ver huvudsakligen internationell flygtrafik,

7) försäljning av en vara för utrustande av
 ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmässig inter-
 nationell trafik eller för försäljning ombord
 på ett sådant fartyg, och försäljning ombord
 på ett sådant fartyg till dem som reser utom-
 lands, om inte något annat bestäms i 2 mom.

70 §

Skatt betalas inte på följande slag av för-
 säljning:

6) försäljning av ett luftfartyg, reservdelar
 eller utrustning till ett sådant *eller försäljning
 av varor för att utrusta ett luftfartyg* för att
 användas av en näringsidkare som mot betal-
 ning bedriver huvudsakligen internationell
 flygtrafik,

7) försäljning av *varor för försäljning om-
 bord på* ett fartyg eller luftfartyg i yrkesmäs-
 sig internationell trafik *och* för försäljning
 ombord på ett sådant fartyg *till dem som re-
 ser* utomlands, om inte något annat bestäms i
 2 mom.,

8) *försäljning av varor för att utrusta ett
 fartyg i yrkesmässig internationell trafik.*

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av för-
 säljning:

3) försäljning av en tjänst som tillgodoser
 ett direkt behov i samband med fartyg eller
 luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik

71 §

Skatt betalas inte på följande slag av för-
 säljning:

3) försäljning av tjänster på fartyg eller
 luftfartyg i yrkesmässig internationell trafik
 till dem som reser utomlands samt försälj-

eller i samband med dess last samt försäljning av tjänster ombord på sådana fartyg till dem som reser utomlands,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa eller befraktning av luftfartyg, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

ning av tjänster som direkt tillgodoser sådana fartyg eller deras last,

4) uthyrning av luftfartyg, reservdelar eller utrustning för sådana eller försäljning av arbetsprestationer som hänför sig till dessa, befraktning av luftfartyg eller försäljning av andra tjänster som direkt tillgodoser sådana luftfartyg eller deras last, för att användas av en näringsidkare som mot betalning bedriver huvudsakligen internationell flygtrafik,

94 §

Skattefri är import av följande varor

12) varor som är tullfria enligt artiklarna 2–19, 25, 26, 61–63, 63 c, 64, 65–69, 79–108 och 111–118 samt varor som är tullfria enligt artikel 51 och avses i punkt B i bilaga 2 i rådets förordning (EEG) nr 918/83 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (*tullfrihetsförordningen*),

14) varor som enligt artiklarna 29–31 i tullfrihetsförordningen är tullfria, med undantag av cigaretter, cigariller, cigarrer, pip- och cigarettobak, alkohol och alkoholdrycker, med följande ytterligare begränsningar:

a) högst 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller kaffeessens,

b) högst 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller teessens,

15) varor som enligt artikel 60 i tullfrihetsförordningen är tullfria, under förutsättning att varorna har erhållits kostnadsfritt och att de är avsedda att användas av offentliga inrättningar som bedriver utbildning och vetenskaplig forskning eller av privata inrättningar godkända av en myndighet, vilka bedriver motsvarande verksamhet,

16) varor som enligt a–q punkten i artikel 109 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om varorna kostnadsfritt importeras till myndigheter, samfund eller organisationer,

17) varor som enligt artikel 110 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om vederlaget för dessa varor inkluderas i skattegrunden för skatten på importen av den transporterade varan,

94 §

Skattefri är import av följande varor

12) varor som är tullfria enligt artiklarna 3–24, 54–56, 59, 60–65, 74–103, 106–113 samt varor som är tullfria enligt artikel 43 och som avses i punkt B i bilaga 2 i rådets förordning (EEG) nr xxx/2009 om upprättandet av ett gemenskapssystem för tullbefrielse (*tullfrihetsförordningen*),

14) varor som enligt artiklarna 25–27 i tullfrihetsförordningen är tullfria, med undantag av cigaretter, cigariller, cigarrer, pip- och cigarettobak, alkohol och alkoholdrycker, med följande ytterligare begränsningar:

a) högst 500 gram kaffe eller 200 gram kaffeextrakt eller kaffeessens,

b) högst 100 gram te eller 40 gram teextrakt eller teessens,

15) varor som enligt artikel 53 i tullfrihetsförordningen är tullfria, under förutsättning att varorna har erhållits kostnadsfritt och att de är avsedda att användas av offentliga inrättningar som bedriver utbildning och vetenskaplig forskning eller av privata inrättningar godkända av en myndighet, vilka bedriver motsvarande verksamhet,

16) varor som enligt artikel 104 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om varorna kostnadsfritt importeras till myndigheter, samfund eller organisationer,

17) varor som enligt artikel 105 i tullfrihetsförordningen är tullfria, om vederlaget för dessa varor inkluderas i skattegrunden för skatten på importen av den transporterade varan,

122 §

En utländsk näringsidkare som inte är skattskyldig för sin försäljning och som inte har fast driftställe i Finland har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten, om förvärvet av varan eller tjänsten hänför sig till av honom

1) utomlands bedrivna verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 §, om verksamheten hade bedrivits i Finland, eller

2) i Finland idkad försäljning enligt 8 a eller 9 § för vilken köparen är skattskyldig eller där staten är köpare.

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av 10 kap., om utlänningen hade varit skattskyldig för sin verksamhet.

122 a §

En utländsk näringsidkare som avses i 122 § har rätt att få återbäring för den skatt enligt 131 a § som inkluderats i ett förvärv, om förvärvet av en vara eller tjänst hänför sig till verksamhet som den utländska näringsidkaren bedriver utomlands och som hade berättigat till återbäring enligt 131 a §, om verksamheten hade bedrivits i Finland.

123 §

En utländsk näringsidkare som köper en vara eller en tjänst i eget namn men för någon annans räkning har rätt till återbäring endast i de fall där huvudmannen skulle ha haft denna rätt om han själv hade skaffat varan eller tjänsten.

122 §

En utländsk näringsidkare har rätt att få återbäring för den i förvärvet inkluderade mervärdesskatten för en vara eller en tjänst, om näringsidkaren inte har fast driftställe i Finland från vilket affärstransaktioner genomförs och om han inte i form av affärsverksamhet bedriver annan säljning av varor och tjänster i Finland än

1) försäljning enligt 8 a eller 9 § för vilken köparen är skattskyldig eller där staten är köpare och

2) sådan försäljning av transporttjänster och stödtjänster till dessa som är skattefri med stöd av 71, 72 d eller 72 h §.

Skatten återbärs till den del anskaffningen hänför sig till en utlänning

1) utomlands bedrivna verksamhet som skulle ha medfört skattskyldighet eller berättigat till återbäring enligt 131 a § om verksamheten hade bedrivits i Finland, eller

2) i Finland idkade försäljning enligt 1 mom. 1 eller 2 punkten.

Rätten till återbäring gäller endast skatt som skulle ha kunnat dras av med stöd av bestämmelserna i 10 kap., om utlänningen hade varit skattskyldig för verksamheten.

122 a §

En utländsk näringsidkare som avses i 122 § 1 mom. har rätt att få återbäring för den skatt enligt 131 a § som inkluderats i ett förvärv, om förvärvet av en vara eller tjänst hänför sig till verksamhet som den utländska näringsidkaren bedriver utomlands och som hade berättigat till återbäring enligt 131 a § om verksamheten hade bedrivits i Finland.

123 §

Rätten till återbäring förutsätter att näringsidkaren har skaffat varorna eller tjänsterna för sina i etableringsstaten till avdrag berättigande affärstransaktioner.

Om näringsidkaren i etableringsstaten genomför både transaktioner som medför rätt till avdrag och transaktioner som inte medför rätt till avdrag, återbärs av den mervärdesskatt som berättigar till återbäring en-

ligt 122 och 122 a § högst den del som hänförs sig till avdragsberättigande transaktioner. I fråga om näringsidkare som etablerat sig i en annan medlemsstat bestäms den avdragsgilla andelen enligt etableringsstatens lagstiftning som baserar på artikel 173 i rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (mervärdesskattedirektivet).

Med **etableringsstat** avses den stat där näringsidkaren har sitt säte eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs.

125 §

Rätten till återbäring inträder när en vara har levererats, en tjänst har utförts eller en importerad vara har förtullats.

125 §

upphävs

126 §

Gäller ansökan om återbäring hela kalenderåret eller slutet av det skall återbäringsbelopp under 25 euro inte återbäras. I annat fall betalas ingen återbäring, om återbäringsbeloppet understiger 200 euro.

126 §

Gäller ansökan om återbäring hela kalenderåret eller slutet av det ska återbäringsbelopp under 50 euro inte återbäras. I andra fall betalas återbäring inte, om återbäringsbeloppet understiger 400 euro.

132 §

En utlänning har inte rätt att få återbäring enligt 131 eller 131 a §, om han har rätt till återbäring enligt 122 eller 122 a §.

132 §

En utlänning har inte rätt att få återbäring enligt 131 eller 131 a § för förvärv i fråga om vilka han har rätt till återbäring enligt 122 eller 122 a §. Detta tillämpas inte om en utlänning som tillhandahåller sådana transporttjänster och stödtjänster till dessa som avses i 71, 72 d eller 72 h § för denna sin verksamhet i Finland har införts i registret över mervärdesskatteskyldiga. I så fall är han endast berättigad till återbäring enligt 131 eller 131 a §.

Skatteåterbäring till vissa utländska näringsidkare

150 §

Återbäring enligt 122 och 122 a § skall ansökas skriftligen hos Nylands skatteverk.

Näringsidkare som inte är etablerade inom gemenskapen

150 §

En näringsidkare som inte är etablerad inom gemenskapen ska skriftligen hos Skatteförvaltningen ansöka om återbäring enligt 122 och 122 a §.

Med näringsidkare som inte är etablerade

Ansökan om återbäring skall gälla en period som omfattar minst tre månader i följd inom ett och samma kalenderår, och högst ett kalenderår. Ansökan får dock göras för en period som är kortare än tre månader, om ansökan gäller slutet av kalenderåret.

Ansökan enligt 2 mom. får också gälla skatter som ingår i anskaffningar i fråga om vilka rätten till återbäring har inträtt tidigare under samma kalenderår, men som inte har ingått i tidigare ansökningar.

Ansökan skall göras inom sex månader från utgången av det kalenderår som omfattar den period ansökan gäller.

151 §

Ansökan om återbäring skall göras på finska eller svenska på en blankett som fastställts av skattestyrelsen.

Skattestyrelsen meddelar närmare föreskrifter om de uppgifter som skall lämnas i ansökan och de handlingar som skall fogas till den.

152 §

Återbäring betalas på det post- eller bankgirokontot i Finland som sökanden har angett eller som uttag från postgirokontot. Återbäringen kan på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid bankkostnaderna för betalningen av återbäringen uppbärs av sökanden. På återbäring betalas ingen ränta.

Länsskatteverket skall utan dröjsmål återlämna de handlingar i original som sökanden fogat till ansökan om återbäring och som av-

inom gemenskapen avses näringsidkare som varken har hemort eller ett fast driftställe från vilket affärstransaktioner genomförs inom Gemenskapens territorium.

Ansökan om återbäring ska gälla en period som omfattar minst tre månader i följd inom ett och samma kalenderår, och högst ett kalenderår. Ansökan får dock göras för en period som är kortare än tre månader, om ansökan gäller slutet av kalenderåret.

Den skatt som ingår i en anskaffning ska hänföras till den period under vilken

1) skyldigheten att betala skatt för försäljningen har uppkommit enligt 15 § 1 mom. 1 eller 2 punkten eller under vilken varan eller tjänsten har fakturerats, beroende på vilket som sker senare, eller

2) en importerad vara har förtullats.

Ansökan kan också avse fakturerad inköp av sådana varor och tjänster samt import av sådana varor som levererats, utförts eller förtullats under samma kalenderår, om inköpen eller importen har inte ingått i tidigare ansökningar.

Ansökan skall göras inom sex månader från utgången av det kalenderår som omfattar den period ansökan gäller.

151 §

Ansökan om återbäring ska göras på finska, svenska eller *engelska* på en blankett som fastställts av *Skatteförvaltningen*.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om de uppgifter som ska lämnas i ansökan och de handlingar som skall fogas till den.

152 §

Återbäring betalas *i euro* på det konto i en bank i Finland som sökanden har angett. Återbäringen kan på sökandens begäran inbetalas till en bank i en annan medlemsstat, varvid sökanden svarar för de kostnader som den utländska banken tar ut för betalningen av återbäringen. På återbäring betalas ingen ränta.

Skatteförvaltningen ska utan dröjsmål återlämna de handlingar i original som sökanden fogat till ansökan om återbäring och som av-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

ses i 151 § 2 mom. 1 punkten.

ses i 151 § 2 mom. 1 punkten.

Näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat

156 a §

En näringsidkare som är etablerad i en annan medlemsstat ska söka återbäring enligt 122 och 122 a § på elektronisk väg hos Skatteförvaltningen genom att inlämna ansökan till etableringsmedlemsstaten via ett elektroniskt datasystem som inrättats av denna stat.

Med näringsidkare som är etablerade i en annan medlemsstat avses näringsidkare som har hemort eller ett fast driftsställe från vilket affärstransaktioner genomförs i en annan medlemsstat än Finland.

156 b §

Återbäringsansökan ska gälla en period som omfattar minst tre kalendermånader i följd inom ett och samma kalenderår och högst ett kalenderår. Ansökan får dock göras för en period som är kortare än tre månader, om ansökan gäller slutet av kalenderåret.

Den skatt som ingår i en anskaffning ska avse den period under vilken

1) skyldigheten att betala skatt för försäljningen har uppkommit enligt 15 § 1 mom. 1 eller 2 punkten eller under vilken varan eller tjänsten har fakturerats, beroende på vilket som sker senare, eller

2) en importerad vara har förtullats.

Ansökan kan också avse fakturerad inköp av sådana varor och tjänster samt import av sådana varor som levererats, utförts eller förtullats under samma kalenderår, om inköpen eller importen har inte ingått i tidigare ansökningar.

Ansökan skall göras inom nio månader från utgången av det kalenderår som omfattar den period ansökan gäller.

156 c §

Ansökan om återbäring ska göras på finska, svenska eller engelska.

Om beskattningsgrunden för en faktura eller ett importdokument uppgår till minst 1 000 euro ska en elektronisk kopia av do-

kumentet fogas till ansökan.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i ansökan, hur uppgifterna ska lämnas och vilka handlingar som ska fogas till ansökan. Ansökan anses ha gjorts endast i det fall att sökanden lämnat alla de uppgifter som krävs i Skatteförvaltningens föreskrifter.

156 d §

Om den avdragsgilla andel som tillämpas i etableringsmedlemsstaten och som avses i 123 § 2 mom. justeras i enlighet med artikel 175 i mervärdesskattedirektivet, ska näringsidkaren under det kalenderår som följer på återbäringsperioden uppge den justerade avdragsgilla andelen via ett elektroniskt datasystem som etableringsmedlemsstaten har upprättat.

Skatteförvaltningen meddelar närmare föreskrifter om vilka uppgifter som ska lämnas i en korrigeringsanmälan.

Ett belopp som till följd av en i 1 mom. avsedd justering av den avdragsgilla andelen har återburits till för stort belopp eller inte alls återburits kan beaktas som en höjning eller sänkning av ett belopp som ska återbäras på grund av en ansökan om återbärning som har gjorts under det kalenderår som följer på återbäringsperioden.

156 e §

Skatteförvaltningen ska på elektronisk väg utan dröjsmål underrätta sökanden om vilket datum det mottog ansökan från etableringsmedlemsstaten.

Beslutet med anledning av ansökan om återbärning ska sändas till sökanden inom fyra månader från det att ansökan inkom, om ytterligare information inte ha begärts.

156 f §

Om Skatteförvaltningen inte har alla de uppgifter som behövs för att avgöra ett ärende ska det begära ytterligare information inom fyra månader från det att den tog emot ansökan. Vid behov kan kompletterande ytterligare information begäras.

Om Skatteförvaltningen har grundad an-

ledning att betvivla riktigheten av en ansökan om återbäring, kan sökanden som ytterligare information anmodas att lämna in en faktura eller ett importdokument.

Den begärda informationen ska lämnas till skatteverket inom en månad från den dag begäran mottogs.

156 g §

Om Skatteförvaltningen har begärt ytterligare information, ska den sända beslutet om bifall eller avslag av ansökan om återbäring inom två månader från det att uppgifterna har tagits emot eller, om inga uppgifter har fåtts, inom två månader från det att fristen för att lämna information har löpt ut. Fristen för beslutet med anledning av ansökan är dock alltid minst sex månader från det att Skatteförvaltningen tog emot ansökan.

Om Skatteförvaltningen har begärt kompletterande ytterligare information ska beslutet med anledning av ansökan sändas till sökanden inom åtta månader från det att ansökan togs emot.

156 h §

Återbäringen ska betalas inom tio arbetsdagar från utgången av den frist som nämns i 156 e eller 156 g §.

Återbäringen betalas i euro på det konto i en bank i Finland som sökanden har uppgett. På sökandens begäran kan betalningen ske till en bank i en annan medlemsstat varvid sökanden svarar för de kostnader som den utländska banken tar ut för betalningen av återbäringen.

156 i §

Om återbäringen betalas efter den frist som nämns i 156 h § 1 mom. ska ränta betalas enligt 22 § i lagen om skatteuppbörd (609/2005). Räntan beräknas från och med dagen efter den dag som är sista dagen för återbäring enligt 156 h § 1 mom. till den dag återbäringen faktiskt görs.

Om sökanden inte lämnar in den begärda ytterligare informationen eller den kompletterande ytterligare informationen inom fastställda tidsfrister betalas ingen ränta.

156 j §

I fråga om återkrav av återbäring till för högt belopp och skatteförhöjning tillämpas 153 och 154 §.

156 k §

Ett elektroniskt meddelande om när ansökan om återbäring har mottagits sänds till sökanden på den adress denna har uppgett. Begäran om ytterligare information i fråga om återbäring eller återkrav sänds likaså som elektroniskt meddelande, om inte begäran enligt 2 mom., skyddet för sökandens integritet eller något annat behov av särskilt skydd eller tryggnad av rättigheter kräver att begäran sänds som brev per post. Alternativt kan ett meddelande eller en begäran om ytterligare information sändas till sökanden elektroniskt via ett elektroniskt datasystem som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten.

Om begäran om ytterligare information riktar sig till en myndighet eller av någon annan person än sökanden ska begäran framställas på elektronisk väg endast om mottagaren har tillgång till sådana medel.

Beslut om återbäring eller återkrav kan delges genom brev per post under den adress som sökanden har uppgett. Beslutet kan även sändas till sökanden elektroniskt via ett elektroniskt datasystem som upprättats av sökandens etableringsmedlemsstat och med handräckning från etableringsmedlemsstaten.

Om inte något annat visas anses mottagaren ha fått del av en handling som sänts som brev per post den sjunde dagen efter att handlingen postats.

156 l §

I fråga om återbäring och belopp som debiterats med stöd av 156 j § iakttas tillämpas i övrigt vad som föreskrivs om mervärdesskatt i avdelning II i denna lag eller i någon annan lag.

Den frist om tre år som avses i 192 och 193 § räknas från utgången av det kalender-

år som den period som ett i detta kapitel avsett beslut hänförs till.

15 a kap.

Ansökan om återbäring till andra medlemsstater

156 m §

En näringsidkare som är etablerad i Finland och som från en annan medlemsstat söker sådan återbäring enligt 122 och 122 a § som motsvarar återbäring av mervärdeskatt ska tillställa Skatteförvaltningen i Finland sin ansökan via ett elektroniskt datasystem som Skatteförvaltningen har inrättat. Ansökan anses ha gjorts bara i det fall att sökanden har lämnat alla de uppgifter som den medlemsstat hos vilken återbäring söks kräver med stöd av artikel 8, 9 och 11 i mervärdesskattedirektivet.

Skatteförvaltningen ska utan dröjsmål sända sökanden ett mottagningsbevis via det elektroniska datasystemet.

Skatteförvaltningen sänder inte ansökan om återbäring till den medlemsstat från vilken återbäring söks, om sökanden inte varit införd i registret över mervärdesskattepliktiga under återbäringsperioden.

Ett beslut enligt 3 mom. att inte sända en ansökan kan delges genom brev per post under den adress som sökanden har uppgett. Om inte något annat visas anses mottagaren ha fått del av en handling som sänts per post den sjunde dagen efter att handlingen postats. Meddelande om beslutet ska dessutom utan dröjsmål sändas via det elektroniska datasystemet.

På överklagande av beslut som avses i 3 mom. tillämpas vad som i 21 kap. föreskrivs om sökande av ändring i förhandsavgörande.

157 §

157 §

Skatteförvaltningen tar emot och vidarebefordrar via ett elektroniskt datasystem som den upprättat de ansökningar om återbäring enligt 156 m § som riktats till andra medlemsstater och sköter övriga uppgifter som

vidarebefordringen av ansökningarna kräver.

Denna lag träder i kraft den 20 .

På ansökningar om återbäring som gjorts före denna lags ikraftträdande tillämpas de bestämmelser som gällde vid ikraftträdandet.

Bestämmelserna i 70 § 1 mom. 6—8 punkten och 71 § 3 och 4 punkten tillämpas inte på varor som har levererats eller tjänster som har utförts den före lagens ikraftträdande.
